

Уилям Шекспир
Ромео и Жулиета
Трагедия*

[* Оригинално название на драмата е „The Tragedy of Romeo and Juliet“ — „Трагедия за Ромео и Жулиета“. В оригинала някои от имената са оцветени по английски (Капулет, Монтегю, Ромео, Джулиет, брат Лоуренс и др.) — за главните от тях бе оставена наложилата се вече у нас италианска форма.]

>

Действащи лица

__ЕСКАЛ__ — княз на Верона
__ПАРИС__ — млад дворянин, родственик на княза
__МОНТЕКИ__, __КАПУЛЕТИ__ — глави на две враждуващи

семейства

__СТАРЕЦ__ — от семейството на Капулети
__РОМЕО__ — син на Монтеки
__МЕРКУЦИО__ — родственик на княза и приятел на Ромео
__БЕНВОЛИО__ — племенник на Монтеки и приятел на Ромео
__ТИБАЛТ__ — племенник на синьора Капулети
__БРАТ ЛОРЕНЦО__, __БРАТ ДЖОВАНИ__ — монаси-

францисканци

__БАЛТАЗАР__ — слуга на Ромео
__САМСОН__, __ГРЕГОРИО__ — слуги на Капулети
__ПИЕТРО__ — слуга на дойката на Жулиета
__АБРАМ__ — слуга на Монтеки
__АПТЕКАР__
__ТРИМА СВИРАЧИ__
__ПАЖ__ на Парис
__ДРУГ ПАЖ__ на Парис
__ОФИЦЕР__
__СИНЬОРА МОНТЕКИ__ — съпруга на Монтеки
__СИНЬОРА КАПУЛЕТИ__ — съпруга на Капулети

__ЖУЛИЕТА__ — дъщеря на Капулети
__ДОЙКА__ на Жулиета
__ХОР__

Граждани на Верона, сродници на двете семейства, маскирани лица, пазачи, стражи, слуги.

Място на действието: Верона; Мантуа.

Пролог

Влиза Хорът*.

[* _Хор_ — така в Шекспировия театър се наричал актьорът, който произнасял текста на пролога, помагаш на зрителите да разберат правилно пиесата.]

__ХОРЪТ__
Два рода равно знатни от Верона,
чиято красота е тук пред вас,
отново нарушавайки закона,
проливат ближна кръв със вражи бяс.
Двамина млади през стени от злоба
обикват се под гибелна звезда
и таз любов, отвела ги до гроба,
погребва с тях и кръвната вражда.
Със жребия на тез нещастни двама
и спора бащин, към страстта им глух,
във хода на два часа тази драма
ще занимае тънкия ви слух.
Където тя не е дотам добра,
дано помогне нашата игра!

Излиза.

Първо действие

Първа сцена

Верона. Площад.

Влизат Самсон и Грегорио, въоръжени с щитове и мечове.

__САМСОН__

Казвам ти, Грегорио, няма да им цепим басма!

__ГРЕГОРИО__

Разбира се! Да не сме им шивачи!

__САМСОН__

Искам да кажа, че трябва да се пазят от всяко нещо, което би ме вбесило!

__ГРЕГОРИО__

Да, от бесилото трябва да се пазиш.

__САМСОН__

Ха, аз, като кипна, меча бързо го вадя!

__ГРЕГОРИО__

Бързо го вадиш, бавно кипваш.

__САМСОН__

Щом видя някое псе от дома на Монтеки, веднага се раздразвам!

__ГРЕГОРИО__

Искаш да кажеш: „Раз, и драсвам“?

__САМСОН__

Когато да срещна от тези кучета — жена, мъж, все едно, — ще мина откъм стената!

__ГРЕГОРИО__

Защото си кекав. Само слабите ги притискат до стената.

__САМСОН__

И затова слабия пол ние си го притискаме към стените. Тези от прислугата на Монтеки, ако са мъже — далеч от стената, а ако са жени — хайде към нея!

__ГРЕГОРИО__

Кавгата е мъжка — само на господарите и на слугите им.

__САМСОН__

Няма значение. Аз ще бъда безжалостен! Като свърша с мъжете, ще се заема с момите. До една ще ги изпребия!

__ГРЕГОРИО__

Ще изпребиеш момите?

__САМСОН__

Пребия или пробия. Разбирай го по свой вкус.

__ГРЕГОРИО__

Тези, дето ще го вкусват, те трябва да разберат нещо.

__САМСОН__

Ще разберат много, докато им ставам, щом минат, не се бой! Ти ме знаеш, че съм добро парче месо.

__ГРЕГОРИО__

Добре че не си риба — щеше да бъдеш маринована хамсийка. Хайде, вади сечивото си! Двамина Монтекиевци пристигат.

Влизат Абрам и Балтазар.

__САМСОН__

Ето го измъкнато. Предизвикай ги! Аз съм зад теб.

__ГРЕГОРИО__

За да се криеш зад гърба ми, а?

__САМСОН__

Не се бой за мен!

__ГРЕГОРИО__

За себе си се боя, че ще офейкаш, докато се обърна.

__САМСОН__

По-добре законът да бъде на наша страна. Да ги оставим те да почнат.

__ГРЕГОРИО__

Като минем край оня, ще го изгледам зверски. Нека го вземе, както иска.

__САМСОН__

Не както иска, а както му стиска. Аз пък ще им покажа пръст — ако го изтърпят, ще е срам за тях.

__АБРАМ__

На нас ли показвате пръст, господине?

__САМСОН__

Аз си показвам пръст, господине.

__АБРАМ__

На нас ли показвате пръст, питам?

__САМСОН__ (настрани, към Грегорио)_

Ако кажа „да“, законът откъм нас ли ще е?

__ГРЕГОРИО__ (настрани, към Самсон)_

Не.

__САМСОН__

Не, не показвам пръст на вас, господине. Просто си показвам пръст.

__ГРЕГОРИО__

Кавга ли търсите, господине?

__АБРАМ__

Кавга ли? Не, господине.

__САМСОН__

Защото, ако търсите кавга, господине, аз съм насреща! Моят господар не е по-лош от вашия!

__АБРАМ__

Но не е и по-добър!

__САМСОН__

Може.

Влиза Бенволио.

__ГРЕГОРИО__

Кажи, че е по-добър! Един роднина на господаря иде насам!

__САМСОН__

Да, по-добър е, господине!

__АБРАМ__

Лъжеш!

__САМСОН__

Вън мечовете, ако сте мъже! Грегорио, не забравяй страшния си удар!

Бият се.

__БЕНВОЛИО__

Веднага спрете! Шпаги настрани!
Глупци, незнаещи защо се бият!

Влиза Тибалт.

__ТИБАЛТ__

И ти със гола шпага сред слугите?
Бенволио, насам се обърни
и виж смъртта си!

__БЕНВОЛИО__

Аз ги разтървавам!

Скрий шпагата, Тибалт, или със нея
ми помогни да въдворим мира!

__ТИБАЛТ__

Извадил шпага, а за мир говори?
Аз мразя тази дума, както мразя
Лукавия, Монтеките и теб!
Брани се, пъзльо!

Бият се.

Влизат неколцина Граждани с тояги и алебарди.

__ГРАЖДАНИ__

С тояги! С алебарди! Удряй! Бий!
Монтеки, Капулети — както дойде!

Влиза Капулети — по роба — заедно със Синьора Капулети.

__КАПУЛЕТИ__

Ха! Бой? Донесте дългия ми меч*!

[* __„... дългия ми меч...“__ — По времето на Шекспир дългите
средновековни мечове били излезли вече от употреба. Детайлът намеква

за старостта на Капулети.]

__СИНЬОРА КАПУЛЕТИ__

Не меч, а патерица ти е нужна!

__КАПУЛЕТИ__

Аз казах — меч! Виж стария Монтеки
как дръзко маха своя срещу мен!

Влизат Монтеки и Синьора Монтеки.

__МОНТЕКИ__

Ах, капулетска смет!... Недей ме дръж!

__СИНЬОРА МОНТЕКИ__

Ще ме послушаш, ако си ми мъж!

Влиза Княз Ескал*, следван от свитата си.

[* _Княз Ескал_ — описваните събития са се случили, според легендата, в началото на XIV в., когато Верона била управлявана от Бартоломео дела Скала. Оттук измененото име Ескал.]

__КНЯЗЪТ__

Размирици! Врази на тишината,
със кръв съседска осквернили шпаги!...

Кому говоря?... Хора-зверове,
които огъня на своята разпра
гасите със потоци кръв, шуртящи
от жилите ви!... Чувате ли, хей!

Под страх от тежки мъки, незабавно
махнете от ръце окървавени
позорното оръжие и чуйте
заповедта на гневния ви княз!

Трикратно вече в три безумни свади,
възникнали от думичка въздушна,
все вие, Капулети и Монтеки,

разтърсват стъгдите на града ми
и карате достойните веронци,
съблекли тежки роби, с алебарди,
разядени от мирната ръжда,
враждата, вас разяла, да смиряват.
Ако отново причините смут
из тези улици, ще го платите
с цената на живота си! За днеска
по домовете да си идат всички!
Вървете вие е мене, Капулети,
а вий, Монтеки ще ми се явите
следобед във двореца Вилафранка*,
[* _Вилафранка_ — град близо до Верона.]
където правосъдие раздавам,
за да узнаете какво е мойто
решение по случката. Повтарям,
под страх от смърт, разпръсвайте се всички!

Излизат всички освен Монтеки, Синьора Монтеки и Бенволио.

__МОНТЕКИ__

Кой пак раздуха старата ни ежба?
Вий, племеннико, бяхте ли, когато
започна всичко?

__БЕНВОЛИО__

Не. Като пристигнах,
слугите — вашите и на врага ви —
се вече биеха. Измъкнах шпага,
за да ги разтърва. Но в този миг
се появи горещият Тибалт
и шпагата си, сипейки обиди,
размаха над главата си, така че
накара ветровете невредими
подигравателно да го освиркат.
Докато ний разменяхме атаки,

прииждаха все нови помагачи,
но, слава Богу, князът най-подир
възстанови разкъсания мир.

__СИНЬОРА МОНТЕКИ__

О, де е син ми? Радвам се, че той
не е участвал в този кървав бой.

__БЕНВОЛИО__

Госпожо, тази сутрин, час преди
божественото слънце да надзърне
на изтока през златния прозорец,
от лошо настроение подтикнат,
навън излязох и като минавах
през старите смокинови градини
на запад от града, видях Ромео
да се разхожда в сумрака самичък.
Запътих се към него, ала той
ме забеляза и се скри в гъстака.
За чувствата му съдейки по своите,
аз, който — сам на себе си дотегнал —
най-много исках да намеря кътче,
където друг най-малко ще ме търси,
последвах собствената си тъга,
наместо неговата да изследвам
и с тайно удоволствие избягнах
тоз, който явно бягаше от мен.

__МОНТЕКИ__

Нерядко той е бивал виждан там
да умножава със горчиви сълзи
росата утринна и да прибавя
към парите й своите въздишки;
а слънцето щом почне да разтваря
завесите, които затъмняват
легло на Аврора, моят син,

странейки от деня, се връща вкъщи,
усамотява се във своята стая,
капаци и врати затваря плътно
и си създава втора дневна нощ.
Тез навици ще му докарат гибел,
ако съвет разумен от страни
причината за тях не отстрани.

__БЕНВОЛИО__

А тя коя е, благородни вуйчо?

__МОНТЕКИ__

Уви, не зная. Той я пази в тайна.

__БЕНВОЛИО__

Самия него питахте ли?

__МОНТЕКИ__

Питах

и лично, и посредством близки хора,
но той за свой съветник е избрал
единствен себе си — съветник, който
не знам доколко заслужава вяра, —
а към останалите е потаен
и недостъпен като млада пъпка,
която подъл червей е загризал,
преди листенца нежни да разтвори
за пролетния лъх и да приветства
светлика слънчев с първата си прелест.
Недъга му да можех да отгатна,
церил го бих с охота като тая,
с която диря днес да го узная.

Влиза Ромео.

__БЕНВОЛИО__

Той иде тук. Отивайте си, моля!
След малко, вярвам, нещичко ще знам.

__МОНТЕКИ__
Дано успеете във тази роля
на изповедник. Тръгвайте, мадам!

Излиза заедно със Синьора Монтеки.

__БЕНВОЛИО__
Добрутро, братовчеде!

__РОМЕО__
Как, нима е
все още в пелените си денят?

__БЕНВОЛИО__
Сега би девет!

__РОМЕО__
Времето се мае,
когато черни мисли ни гнетят...
Не беше ли баща ми тук сега
и где така внезапно той избяга?

__БЕНВОЛИО__
Отиде си. Кажи: каква тъга
Ромеовите часове разтяга?

__РОМЕО__
Тъга по туй, което съкращава —
щом имам го — тез същи часове.

__БЕНВОЛИО__
Любов?

__РОМЕО__
Обратното!

__БЕНВОЛИО__
Вражда тогава?

__РОМЕО__
Любов, която без ответ зове!

__БЕНВОЛИО__
Уви, Амур, тъй прелестен на вид,
нерядко бива злобен и сърдит!

__РОМЕО__
Уви, Амур и с вързани очи,
към нас успява път да различи...
Къде ще хапнем?... Ха, следи от бой!
Не говори! До мене стигна той.
Омразата, аз виждам, действа вещо.
Но любовта и тя е страшно нещо:
любов — жестока ласка, нежен яд,
от хаоса новосъздаден свят,
пух тежък, леден пламък, болно здраве
невярваща си вяра, сън наяве —
такваз е в мене, братовчеде, тази
любов, която своя пламък мрази!
Извиквам смях, нали?

__БЕНВОЛИО__
По-скоро сълзи.

__РОМЕО__
Защо?

__БЕНВОЛИО__
Защото виждам, че дошъл си

по пътя на страстта до край суров.

__РОМЕО__

Това ще е излишък от любов:
до мъката, що тегне в мойта гръд,
щом твойта легне, ще се разплодят
без бавене! Приятелю злодей,
да размножаваш мойта скръб недей!
С въздишки страстни свода ний кадим;
опитай се да пръснеш този дим —
в миг пламъци ще лумнат от очи;
но хайде на пожара попречи —
в море от плач ще потопиш света.
Това, приятелю, е любовта.
И още: зорка лудост, тъжна радост,
горчилка адска и небесна сладост!...
Прощавай, драги!

__БЕНВОЛИО__

Не, Ромео! Стой!
Не ме обиждай с този отказ свой!

__РОМЕО__

Да, откъс! Аз откъснат съм оттук!
Какво е туй „Ромео“? Празен звук!

__БЕНВОЛИО__

Кажи ми искрено, коя е тя?

__РОМЕО__

А мога ли без искри да пламтя?

__БЕНВОЛИО__

Не, без шегя!

__РОМЕО__

Ти казваш на болника
„не, без шега“ свещеника да вика!
Една жена аз любя с огнен плам!

__БЕНВОЛИО__

Това, че е жена, улучих сам!

__РОМЕО__

Дали улучи колко е прекрасна?

__БЕНВОЛИО__

По-лесно се улучва цел по-ясна.

__РОМЕО__

Тук не улучи: тя като Диана*

[* _Диана_ (мит.) — римска богиня на лова. Покровителка на девствениците.]

е в ризница от девственост изляна,
в която малкият Амур, уви,
напразно все стрелите си криви.
За нежни речи тя преграда има,
за жарък взор не е възпламенима
и безнадеждно skutът ѝ закрит е
за златото, подкупващо светците.
Да, тя богата откъм красота е,
но на земята ще я завещае!

__БЕНВОЛИО__

Обет е дала за моминство строго?

__РОМЕО__

И тъй, пестейки се, прахосва много,
защото своя чар като сковава,
от този чар потомците лишава.
Красива, скромна — мен тя хвърли в ада,
за да спечели рая си в награда,

и ей ме: жив, но по безкръвен начин
убит от нейния обет безбрачен!

__БЕНВОЛИО__

Послушай мене: забрави за нея!

__РОМЕО__

Ти искаш да забравя да живея?

__БЕНВОЛИО__

Огледай се за други красоти
наоколо!

__РОМЕО__

Не, тъй насочваш ти
към нея дважд по-силно мисълта ми:
нали под маски прелестните дами
към себе си по-силно ни влекат,
защото, скрит зад черното, ликът
е в спомена ни с двойна красота;
не помни ли дважд по-красив света
тоз, който е останал без очи?
И най-красивата ми посочи —
ликът ѝ чуден ще ми спомня само
за мойто чудо, двойно по-голямо!
Прости! За мен не ще намериш лек!

__БЕНВОЛИО__

Ще го намеря, да не съм човек!

Излизат.

Втора сцена

Улица.

Влизат Капулети, Парис и Слуга.

__КАПУЛЕТИ__

Залог Монтеки внесе равен с моя,
и мисля, че за старци като нас
не е тъй трудно да живеят в мир.

__ПАРИС__

Еднакво сте на почит двама вие
и странна е враждата ви. Но, моля,
какво ще кажете за мойта просба?

__КАПУЛЕТИ__

Ще кажа туй, което вече казах.
Детето ми живота не познава
и няма четирнадесет години.
Ще трябва мраз два жести да попари,
дорде узрее тя за годечари.

__ПАРИС__

По-млади зная плод щастлив да връзват.

__КАПУЛЕТИ__

По-млади съхнат, като тъй избързват!
Земята взе ми всичко освен нея,
от нейната надежда аз живея;
затуй за нея може да се каже,
че е надеждна, пренадеждна даже.
Но вие, Парис, време не губете,
с ухажване сърцето й пленете,
защото моят глас ще избере
сред тези, на които тя се спре.
Таз вечер за годишния ни бал
приятели най-скъпи съм избрал —
увеличете пъстрия им рой
със одного, когото чувствам свой.

Вий първи сте поканен, то се знае.
Елате и пред вас ще засияе
цял рой от земни светила, чието
трептение ще освети небето.
От радостта, която всеки млад
изпитва, щом Април, облечен в цвят,
със смях подгони куцащата зима,
от тази радост и за вас ще има
в моминския цъфтеж на моя дом.
Със взор и слух избирайте и щом
се спрете на една, да бъде тя!
И мойто чедо между тез цветя
ще е едно. От скромните, уви!
Елате с мене.
Към Слугата, като му дава бележка.

А пък ти върви
и съобщи на всички в този списък,
без да забравяш за поклона нисък,
че тази вечер, щом се спусне мрака,
домът на Капулетите ги чака!

Излиза, следван от Парис.

СЛУГАТА

„Съобщи на всички в този списък!“ Има дума: обущарят да си държи метъра, шивачът — калъпа, рибарят — четката, бояджията — мрежата. А аз какво да си държа? Кара ме да съобщавам по този списък, когато първо трябва някой на мен да съобщи какво е написал в него, който го е писал! Къде да намеря грамотни да ми го разчетат?... Ха, тъкмо навреме!

Влизат Бенволио и Ромео.

БЕНВОЛИО

Клин клин избива. Заем плаща заем.
Нов огън стария задушва в дим.

Когато от въртене се замаем,
в обратната посока се въртим.
Ти влей в очите си зараза нова
и ще убиеш старата отрова!

__РОМЕО__
Живовлякът и той добре ни пази.

__БЕНВОЛИО__
Какъв живовляк?

__РОМЕО__
Ами при зарази,
при драскотинка или пръст подут.

__БЕНВОЛИО__
Ромео, какво бърбриш? Ти си луд!

__РОМЕО__
Не съм, но съм държан във тъмнина
по-зле от луд, завързан, без храна,
измъчван, бит... * Какво желаеш, драги?
[* __,... и държан във тъмнина... завързан, без храна, измъчван,
бит...“ __ — едно свидетелство за начина, по който били „лекувани“
лудите по Шекспирово време.]

__СЛУГАТА__
Да ви поживи Господ, господине. Умееете ли да четете, а?

__РОМЕО__
Да — своя жребий в тома на скръбта.

__СЛУГАТА__
Може да сте го научили наизуст и затова. Кажете, моля ви се,
умееете ли да прочетете всичко, като го видите?

__РОМЕО__

Щом буквите му и езика знам.

__СЛУГАТА__

Добре че го признахте. Много ви здраве!

__РОМЕО__

Не бързай, драги! Мога да чета.

Чете.

„Синьор Мартино с жена му и дъщерите му, граф Анселмо и красивите му сестри; уважаемата вдовица на Витрувио; синьор Плаченцио и милите му племеннички; Меркуцио и брат му Валентин, моят чичо Капулети с жена му и дъщерите; прекрасната ми племенница Розалина; Ливия; синьор Валенцио и братовчед му Тибалт; Лучио и веселата Елена.“

Отлично общество. Къде ги каниш?

__СЛУГАТА__

У нас.

__РОМЕО__

Къде „у вас“?

__СЛУГАТА__

Вкъщи. На вечеря.

__РОМЕО__

Но в чия къща?

__СЛУГАТА__

На господаря, чия?

__РОМЕО__

Прав си, трябваше първо за него да те запитам.

__СЛУГАТА__

Аз ще ви го кажа и без да питате. Моят господар е богатият синьор Капулети и ако вие не сте от дома на Монтеките, заповядайте довечера да му обърнете една чашка! Да ви поживи Господ!

Излиза.

__БЕНВОЛИО__

На този празник твойта Розалина
ще бъде роза сред една градина,
цъфтяща от веронски красоти.
Да идем там! Със тях сравни я ти
и в погледа ти своята избрана
ще стане изведнъж от лебед — врана.

__РОМЕО__

О, кажат ли го тези две зеници,
тъй често давени и все пак живи,
да пламнат като явни еретици
за богохулства и слова лъжливи!
Не може друга чар такъв да има!
Не, моята любов е несравнима!

__БЕНВОЛИО__

Не несравнима. Само несравнена.
Видял си я от други отделена,
но ако дойдеш с мене, ново чудо
ще сложим на отсрещното й блюдо
и вярвай, то за миг ще наклони
на взора ти кристалните везни.

__РОМЕО__

Ще дойда не на лов за образ нов,
а за да зърна своята любов!

Излизат.

Трета сцена

Стая в дома на Капулети.

Влизат Синьора Капулети и Дойката.

__СИНЬОРА КАПУЛЕТИ__

Къде е дъщеря ми? Нека дойде!

__ДОЙКАТА__

Извиках я. Това е вярно, както
че на дванайсет още бях мома!

Хей, агънце! Хей, пиле! Где се дяна
това девойче? Де си, Жулиета?

Влиза Жулиета.

__ЖУЛИЕТА__

Защо ти трябвавам?

__ДОЙКАТА__

Майка ти те вика.

__ЖУЛИЕТА__

Какво ще заповядате, мадам?

__СИНЬОРА КАПУЛЕТИ__

Ела насам!... Ти, дойке, остави ни
да поговорим... Или не! Пстой!
Като размисля, май е по-добре
и ти да слушаш. Дъщеря ми, знаеш,
е вече стигнала известна възраст...

__ДОЙКАТА__

Известна я! На мен ако не е
известна до минутка! Аз, която...

__СИНЬОРА КАПУЛЕТИ__
Да. Тя навършва скоро четирнайсет...

__ДОЙКАТА__
От тези зъби четирнайсетте —
макар че само четири май са те —
залагам, че на четирнайсет точно
ще стане не след много! Още колко
остава до Петровден?

__СИНЬОРА КАПУЛЕТИ__
Две недели.

__ДОЙКАТА__
След две недели, значи, през нощта
срещу Петровден тя ще стане точно
на четирнайсет. С моето Сузанче —
мир на праха ѝ! — двете нали бяха
връстнички с нея. Бедното ми чедо,
не съм го заслужавала! Та, казвам,
в нощта срещу Петровден тя ще стане
на четирнайсет. Толкоз, няма грешка!
Сега сме единайстата година
от земетръса, а добре си спомням,
че я отбих на него точно ден.
С пелин си бях намазала зърното
и бях я взела в скути до зида
на гълъбарника; седим на припек —
вий двамата със господаря бяхте
отишли в Мантуа — и изведнъж,
като ѝ догорча, че като писна,
глупачето, и точно в този миг
се люшна оня ми ти гълъбарник,

така че не разбрах сама кога
съм хукнала да бягам! Единайсет
години са изтекли оттогава.
Тя вече бе проходила — какво ти
проходила! — търчеше като зайче
и даже ден преди това ѝ беше
изскочила цицина на челцето;
а мъж ми — царство му небесно, той
обичаше шегите! — я повдигна
и вика: „Сега падай по очи;
когато порастеш, по гръб ще падаш.
Ще падаш ли? А, Жули?“ и, ей Богу,
това фъндъче спря да се дере
и каза: „Да!“ Като помислиш само:
случайни думички, а пък се сбъдват!
Ще си го спомням, докато съм жива!
„Ще падаш ли? А, Жули?“ А то: „Да!“

__СИНЬОРА КАПУЛЕТИ__
Добре, разбрахме го. Сега мълчи!

__ДОЙКАТА__
Мълча, госпожо. Само че отвътре
надува ме, като си спомня само
как млъкна изведнъж и каза: „Да!“
А, честна дума, буцата ѝ беше
като яйце на млад ерген. Огромна
цицина, казвам ви! А пък мъжът ми:
„Когато порастеш, по гръб ще падаш.
Ще падаш ли? А, Жули?“ А пък то
веднага млъкна и му казва: „Да!“

__ЖУЛИЕТА__
И ти млъкни, бърбъривке без юзда!

__ДОЙКАТА__

Добре, ще млъкна. Бог да ти помага!
Ти стана най-чудесната от всички,
които съм откърмила. Дано
дочакам щастието да те видя
омъжена, не искам нищо друго!

__СИНЬОРА КАПУЛЕТИ__
„Омъжена.“ По този въпрос те викнах
да ти говоря. Как си мислиш, дъще:
не е ли вече време за венчило?

__ЖУЛИЕТА__
Не съм мечтала за подобна чест.

__ДОЙКАТА__
Да, точно чест! Ако не бях ти дойка,
бих казала, че цицала си мъдрост!

__СИНЬОРА КАПУЛЕТИ__
А време е за сватба да помислиш.
По-млади и от теб девойки знатни
са вече задомени и със рожби.
Самата аз бях вече твоя майка
на възрастта, в която ти, Жулиета,
все още се момееш. Но накратко:
граф Парис иска твоята ръка.

__ДОЙКАТА__
Ах, Жуленце, това се казва мъж!
Красив и нежен. Сякаш е от восък!

__СИНЬОРА КАПУЛЕТИ__
По-чуден цвят Верона не познава!

__ДОЙКАТА__
Да, точно цвят! Да, честна дума, цвят!

__СИНЬОРА КАПУЛЕТИ__

Но ти кажи: на тоз красив младеж
желаеш ли ръка да подадеш?
Той днес ще е на гости у дома —
във тома на лицето му сама
ти ред по ред усърдно прочети
на красотата нежните черти
и ако яснота не ти достига
във някой ред на тази ценна книга,
търси разгадката за всеки спор
в тълковника на бистрия му взор.
На този сборник, дъще, чист и скъп,
му липсват две корици, един гръб —
ти ценността му, скъпа, опази я
във своята изящна подвързия!
Цени се двойно книгата, когато
и разказът, и скобките са злато,
а Парис теб ще те обогати,
без нещо свое да загубиш ти.

__ДОЙКАТА__

Какво? Да губи тя? О, Боже прави!
Напротив, много скоро ще прибави!

__СИНЬОРА КАПУЛЕТИ__

Кажи, ще го погледнеш ли с любов?

__ЖУЛИЕТА__

Ако почувствам във сърцето зов.
Но волност на очите си ще дам
дотам, додето е угодно вам.

Влиза Слуга.

__СЛУГАТА__

Господарко, гостите са посрещнати, трапезата — сложена, ваша милост — очаквана, госпожицата дирена, дойката — попържана; изобщо вкъщи е пъкъл същи. Слизайте, моля ви!

Излиза.

__СИНЬОРА КАПУЛЕТИ__

Върви! Ще те последваме веднага.

Граф Парис чака. Тръгвай с мене, драга!

__ДОЙКАТА__

Върви, дете, и свойто графче дръж!

Жената — денем, нощем — иска мъж!

Излизат.

Четвърта сцена

Улица.

Влизат Ромео, Меркуцио, Бенволио с неколцина младежи, маскирани и носещи факли.

__РОМЕО__

Какво решаваме? Дали да почнем с приготвената реч, или да влезем без много извинения, направо?

__БЕНВОЛИО__

Брътвежите излязоха от мода.

Ще минем без Амур, очи превързал

и глупаво към дамите насочил

татарски лък от шарено дърво

като хлапе, поставено да пази

от гарги лозето; и без да бъдем

предшествани от пролог, издърдорен

с ухо към подсказвана. Ние нека
му тропнем една джига*, а пък те
[* _джига_ — бърз танц, популярен по Шекспирово време.]
да ни жигосват, както им се ще
за грубостта!

__РОМЕО__

Не ми е днес до танци.
На мене дайте ми да нося факла.
Понеже мрачен съм, ще ви посветя.

__МЕРКУЦИО__

А, не, Ромео, ще танцуваш с нас!

__РОМЕО__

На вас е леко в тез обувки бални,
а мен ми тегнат мисли погребални
надолу към земята.

__МЕРКУЦИО__

А крилцата
на Купидон? Нали си влюбен ти —
вържи си ги и леко полети
насам-натам!

__РОМЕО__

Но там е, че той сам
с крилата си наместо да ме вдигне,
свали ме със стрелата си на място!
Любов, теглото ти едва издържам,
така съм хлътнал в тебе!

__МЕРКУЦИО__

А я караш
тя да издържа твоето тегло,
когато хлътваш в нея, толкоз нежна!

__РОМЕО__

Кой? Любовта? Не, тя към мен е груба
Бодее ме тя жестоко като трън!

__МЕРКУЦИО__

Щом тя за теб е трън, ти глог бъди!
Щом тя бодее и ти я набоди!...
Подайте ми калъфка за лицето!
Муцуна връз муцуната! Сега
на грозотата ми и да се смеят,
таз маска вместо мен ще се черви!

__БЕНВОЛИО__

Напред! Похлопайте на този вход
и влезем ли, веднага всеки в танца!

__РОМЕО__

Аз искам факла. Радостните нека
рогозките с пети да гъделичкат —
аз следвам мъдростта от старини:
„Тоз, който свети, гледа отстрани.“
Играта е добра, но аз съм вънка!

__МЕРКУЦИО__

Не вънка си, а вътре до ушите
в бездънното тресавище на своята —
със извинение — любов, отдето
ний за опашката ще те измъкнем!
Върви, върви! Хабим по светло факли!

__РОМЕО__

Сега е нощ.

__МЕРКУЦИО__

Аз казвам, господине,

че от умуване нощта ще мине.
Най-умното накрая си остава:
по-малко ум и повече забава!

__РОМЕО__

Този път не ми се вижда умно то.

__МЕРКУЦИО__

А можеш ли ни обясни защо?

__РОМЕО__

Сънувах сън.

__МЕРКУЦИО__

И аз!

__РОМЕО__

Какъв? Кажи!

__МЕРКУЦИО__

Такъв: че сънищата са лъжи!

__РОМЕО__

Не, те предсказват истински неща.

__МЕРКУЦИО__

Разбрах — при теб била е през нощта

Кралица Маб*. Това е таз, която

[* _Кралица Маб_ — царица на феите; фантастичен персонаж от келтските народни поверия. Тя бабувала на феите, тоест помагала за раждането на сънищата.]

бабува на останалите феи.

На ръст е като фигурката дребна,

изрязана в ахатовия пръстен

на някой член на общински съвет;

понесена от впряг прашинки, тя

препуска всяка нощ по носовете
на хъркащите. Нейната каляска
е лешник, издълбан от чичо Червей
и майстор Катеричко, открай време
доставчици придворни на коли
за феите; отгоре вместо сенник
тя има две крилца на водно конче,
за спици служат ѝ крака на паяк,
а паяжинни нишки — за юзди;
хамутите ѝ са от лунен блясък,
а пък камшикът ѝ — от кост на бръмбар
с привързан звезден лъч; едно комарче
на капрата седи в ливрея сива,
по-дребничко от кръглите живинки,
които между пръстите се въдят
на мързеланите. Тъй всяка нощ
Кралица Маб препуска, без да спира,
през мозъци на влюбени — и те
сънуват нежности; по колена
на царедворци — и насън те виждат
отличия; по пръсти на юристи —
и те броят в съня си хонорари;
по устни на моми — и те бълнуват
целувки цяла нощ (и туй не стига,
но пришки им издува Маб, задето
са лакоми за сладки); някой път
Кралицата препуска по носа
на дърт сановник и на него в миг
му се присънва подкупче богато;
след туй с опашка на прасе-сукалче
носа на пастора погъделичква
и нему се привиждат нови служби;
а други път по гърлото минава
на спящ войник и той сънува в миг
велико колене на враговете,
засади, пробиви, испански шпаги,

наздравици направо от ведрото,
бой барабанен... и от него стреснат,
набързо изругава две молитви,
обръща се на другата страна
и пак захърква; Маб е таз, която
играе си да счепква конски гриви
и нощем прави възли във косите
на рошлите, та те да си докарват
нещастия, когато ги развържат;
и тя натиска в тъмното момите,
щом те заспят по гръб, и тъй ги учи
да носят онуй бreme, от което
се бременее; Маб е тази...

__РОМЕО__

Стига!

Меркуцио, говориш празни думи!

__МЕРКУЦИО__

А как да бъдат пълни те, когато
говоря ви за сънищата, тези
чада на празна леност, оплодена
от празната фантазия, която
е по състав от въздуха по-тънка,
а по менливост — по-непостоянна
от този вятър, който преди малко
е милвал хладно-мраморната гръд
на Севера, но охладял към нея,
с презрение в миг казва: „Фу!“ и хуква
към тънещия в росна нега Юг!

__БЕНВОЛИО__

Тоз вятър май отвлече ни далече
и за вечеря закъсняхме вече.

__РОМЕО__

Пък аз боя се, че сме подранили.
Душата ми предчувства, че там горе
звездите готвят ми неясна участ,
която тази нощ ми дава в заем
тъй весела забава, за да може
след туй във кратък срок да ми измъкне
като жестока неустойка този
немил живот, заключен във гръдта ми.
Но нека води ме по своя воля
кормчията на моята съдба!
Да влизаме без страх, макар незвани!

__БЕНВОЛИО__
Това се иска! Бийте, барабани!

Излизат.

Пета сцена

Зала в дома на Капулети.
Влизат свирачи и слуги.

__ПЪРВИ СЛУГА__
Къде е този Топитиган, та не помага в оправянето? Той ще се
мръдне да прибере чиния, да остърже паница!

__ВТОРИ СЛУГА__
Не е работа, когато цялото миене е легнало на ръцете на двама, и
те с немити ръце!

__ПЪРВИ СЛУГА__
Отнеси столовете, дръпни масата за сервиране и се погрижи за
сребърните прибори!... И виж там, сложи настрана едно парче
марципан; и ако си приятел, намигни на вратаря да пусне Нели и Сузи
Точилката... Антони! Топитиган!

__ТРЕТИ СЛУГА__
Ей ме! Какво има?

__ПЪРВИ СЛУГА__
Има, че те няма! А в салона те чакат, търсят, викат и ругаят.

__ТРЕТИ СЛУГА__
Човек не може да е навсякъде. Но хайде, момчета, по-живо! На тоя свят — пот, на оня — живот!

Излизат.
Влизат Капулети, Синьора Капулети, Жулиета, Тибалт, Дойката и маскираните гости, между които е Ромео.

__КАПУЛЕТИ__
Здравейте, господа! Добре дошли
на празника ни! Дамите, които
не страдат от мазоли на краката,
готови са да потанцуват с вас!
Ха-ха, госпожички, сега да видим
коя ще каже „не“ на господата!
Рече ли, все едно, че казва: „Имам
мазол на кутрето.“ Ха-ха, сега
настъпих ви мазолчетата, а?...
Добре дошли, младежи! Ех, и аз
съм носил маска и съм шепнел нежно
в ушенца на красавици такива
едни неща! Но време, време, време!...
Синьори, смело! Музиката, почвай!

Музика. Танц.

Освободете пода! Ха, така!
А вий, госпожици, не го щадете!
Ленивци, дайте още светлини!

Тез маси въвн! Добре! И загасете
камината! Така ще се сварим...
Таз ваша изненада, млади гости,
е истински навременна!... Чудесно!
Седнете братовчеде Капулети!
Не сме за танци ний. От колко време
не сме били на маскен бал със вас?

__ДРУГИЯТ КАПУЛЕТИ__
Ей Богу, има тридесет години!

__КАПУЛЕТИ__
Какво говорите! Не, няма толкоз.
От Петдесетницата, на която
Лученцио се задоми — тогава
маскирахме се, спомням си добре, —
да са изтекли двадесет и пет!

__ДРУГИЯТ КАПУЛЕТИ__
Не, повече са. Син му е на трийсет.

__КАПУЛЕТИ__
Е, как на трийсет! Преди две години,
отлично знам, не беше пълнолетен!

__РОМЕО__ (към един слуга)_
Коя е дамата, обогатила
ръката на синьора, ето там?

__СЛУГАТА__
Не мога да ви кажа, господине.

__РОМЕО__
Тя факлите край нея учи как
да осветяват околния мрак

и върху плюша на нощта сияе,
като че ли брилянтна обица е,
висяща на ухо на чернокож!
О, незаслужен от света разкош!
Дори сред тези красавици подбрани
тя сякаш гълъбица е сред врани!
Ще проследя след танца де отива
и тази длан ще приюти щастлива
светинята на нейната ръка!
Обичал съм? Твърдых, че е така,
но, Господи, отде тогаз да зная,
че е възможна хубост като тая?

__ТИБАЛТ__

Монтеки е! Познах го по гласа!...
Донес ми шпагата!... И как посмял е,
промъкнал се под маска, да се гаври
със празника на знатния ни дом?
Не ще е грях, кълна се в чест и род,
ако му взема мръсния живот!

__КАПУЛЕТИ__

Какво ти е, Тибалте? Буйстваш пак!

__ТИБАЛТ__

Един Монтеки, вуйчо! Мръсен враг
дошъл е във дома ви, безобразник,
за да скверни семейния ни празник!

__КАПУЛЕТИ__

Прилича ми на младия Ромео.

__ТИБАЛТ__

Да, гадният Ромео, точно той е!

__КАПУЛЕТИ__

Любезни племеннико, остави го!
Държи се той достойно и учтиво
и — нека си признаем — във града
говори се навсякъде, че бил
високонравствен и възпитан момък.
Не ща — дори за цялата Верона! —
да бъде оскърбен във моя дом.
Затуй спокойствие! Не го закачай
и ако волята ми тачиш ти,
бъди любезен и не се мръщи —
за празник не върви такава злост.

__ТИБАЛТ__

Върви, щом имаме подлец за гост!
Не мога да го изтърпя!

__КАПУЛЕТИ__

Какво?

Я, гледай го, хлапака! Той не можел!
Пък аз ти казвам: трябва! Или ти си
във тази къща господарят, а?
Петле! Ще ми разстройва празненството!
Той ще командва! Той е главен тук!

__ТИБАЛТ__

Но, вуйчо, срамно е!

__КАПУЛЕТИ__

Т и ще мълчиш!

Нахален момчурляк, я виж го ти!
Това ще ти излезе през носа!
На мен ще възразява!... Браво! Браво!
На място казано! Така ви искам!...
Ти, сополанко, ще кротуваш или...
Я, още светлини!... Не те е срам!
Аз ще ти дам да разб... По-живо, хайде!

__ТИБАЛТ__

Гневът ми твърд запрет насилствен среща
и прави в мен да ври кръвта гореща
Неканенико, смей се и играй —
меда със жлъчка ще платиш накрай

Излиза.

__РОМЕО__

Ако ръката ти, светиньо плаха,
съм осквернил със грубата си длан,
дай устните ми като два монаха
да ти платят с целувка свята дан!

__ЖУЛИЕТА__

Поклоннико смирен, недей кори ти
ръката си, простена и така —
ръцете на светците са открити
затуй, да ги докосваме с ръка.

__РОМЕО__

Светиньо, а защо ни са тез устни?

__ЖУЛИЕТА__

Поклоннико, за да се молим с тях.

__РОМЕО__

И моите молят те да им отпусне
светинята един безгрешен грях!

__ЖУЛИЕТА__

Светините към нас не дават знак.

__РОМЕО__

Но често благосклонни са все пак!

Целува я.

О, чувствам, че грехът ми опростен е!

__ЖУЛИЕТА__

Ала светинята го стори свой!

__РОМЕО__

Упрекваш ме. Тогава пак във мене
да дойде той!

Целува я.

__ЖУЛИЕТА__

Сега са два на брой!

__ДОЙКАТА__

Вървете, мила! Майка ви ви дири.

__РОМЕО__

Коя е майка й?

__ДОЙКАТА__

Коя ще бъде!

Стопанката на тази къща, момко.

Жена добра и умна, и почтена.

Пък аз съм дойката на дъщеря й —
с която си говорихте сега.

За сведение, който я получи, —
ще пипне тежичка торба с монети.

__РОМЕО__

Какво говориш? Тя е Капулети?

Защо, защо прекрачих този праг?

Сега живот ми дава смъртен враг!

__БЕНВОЛИО__

Да тръгваме! Разгарът мина вече.

__РОМЕО__

И моето спокойствие отвлече!

__КАПУЛЕТИ__

Не, господа, и дума да не става!

Приготвили сме мъничка закуска...

Щом толкоз настоявате, добре.

Благодаря на всички. Лека нощ!

Слугите, още факли!... А пък ние —

в креватите, че вече стана късно.

Е, лека нощ! Отивам да си легна.

Излизат всички освен Жулиета и Дойката.

__ЖУЛИЕТА__

Почакай, кой е оня там?

__ДОЙКАТА__

Синът

на стария Тиберио.

__ЖУЛИЕТА__

А оня

отляво, дето ей сега излезе?

__ДОЙКАТА__

Петручио. Да, той е.

__ЖУЛИЕТА__

А след тях,

тоз, дето не танцува ни веднъж?

__ДОЙКАТА__

Не го познавам.

__ЖУЛИЕТА__

Бягай, разузнай!...

Ако излезе, че е задомен,
саванът ще е булото за мен!

__ДОЙКАТА__

Ромео бил, хлапакът му с хлапак!
Наследникът на дъртия Монтеки!

__ЖУЛИЕТА__

Узнах го късно, за да се опазя,
обикнах го, преди да го намразя —
вещае ми — усещам — кръв и мрак
таз обич към заклетия ми враг!

__ДОЙКАТА__

Какво ти има? Нещо е не в ред?

__ЖУЛИЕТА__

О, нищо — рима от един куплет,
дочут във танца

Глас отвън: „Жулиета!“

__ДОЙКАТА__

Идваме веднага...

Отидоха си. Във леглото, драга!

Излизат.

Второ действие

Пролог

Влиза Хорът.

__ХОРЪТ__

Една любов лежи на смъртно ложе,
а друга бърза да я наследи.
Пред Жулиета да блести не може
таз, дето тъй блестяща бе преди.
И ето ги: той себе си излива
пред кръвен неприятел в трепет плах;
а тя краде наслада примамлива
от въдица, внушаваща й страх.
Не може той открито да я среща,
тъй както правят влюбените вред;
тя дължна е да крие страст гореща
от поглед на родител и съсед.
Но младостта прескача зид и ров
и сладка й е скришната любов!

Излиза.

Първа сцена

Улица край градината на Капулети.
Влиза Ромео.

__РОМЕО__

Не, там ми е сърцето! О, върни се
към своята душа, бездушна пръст!

Излиза.

Влизат Бенволио и Меркуцио.

__БЕНВОЛИО__

Ромео! Братовчеде!

__МЕРКУЦИО__

Не е луд той —
кой знай от колко време нанка вкъщи.

__БЕНВОЛИО__

Оттук изтича, казвам ти! Видях го,
когато се прехвърли през зида.
Извикай го, Меркуцио!

__МЕРКУЦИО__

Не с вик —
със заклинание ще го измъкна:
Ромео! Дух! Любовнико! Глупако!
Яви ни се поне като въздишка!
Кажи „уви!“ и знак ни направи!
Един куплет мухлясал изрови!
Римувай „зов“ с „любов“ и за Венера
изкарай две-три думи от килера
на комплиментите; изнамери
нов прякор за сина й, този бог
безочлив, освен дето е безок,
улучил със лъка си Кофетуа*

[* _Кофетуа_ — африкански цар — герой на стара английска
балада, — който се влюбил в просякинята Зенелофон и се оженил за
нея.]

и сторил от любов да се търкаля
пред някаква си просякиня краля!...
Не чува, не помръдва, знак не дава!
Преструва се, маймунът!... Чуй тогава:
заклинам те в лика на Розалина,
на устните й пламенни в кармина,
в крачето й, в бедренцата й тръпни
и в другите местенца недостъпни
в съседство с тях — веднага се яви!

__БЕНВОЛИО__

Ако те чуе, ще се разгневи!

__МЕРКУЦИО__

Защо? Би трябвало от гняв да пламне,
ако във нейния магичен кръг
такова заклинание извърша,
че моя дух там вътре да се бави,
додето тя сама не му направи
обратно отклинание, понеже
е паднал духом. Ако беше тъй,
разбирам да се сърди, а пък аз
във името на милата му карам
самия него да се понадигне!

__БЕНВОЛИО__

Той иска, скрил се във гъстака там,
да стане част от тъмнината сам.
На сляпата любов подхожда мрака.

__МЕРКУЦИО__

Но сляп стрелец улучва мъчно знака!
На бас ловя се, че сега е седнал
до ствол на синя слива и мечтае
любимата под нея да му капне
като плода ѝ, със чието име
девойките, когато са самички,
наричат... А, Ромео, тя да бъде
една разпукана... и тъй нататък,
а ти — един изострен присад, а?
Е, лека нощ тогава! Предпочитам
да спя във своето пухено легло
наместо в твойто походно!... Вървим ли?

__БЕНВОЛИО__

Вървим. Какво ще правим! Няма нужда
да търсим, който иска да се скрие!...

Излизат.

Втора сцена

В градината на Капулети.

Влиза Ромео.

__РОМЕО__

... Правете си шеги с бедата чужда,
като не сте я преживели вие!

На прозореца се появява Жулиета.

Но стой, каква е тази светлина,
която от прозореца изгрява?

Той изток е, а Жулиета — слънце!

Изгрей, о, слънце, и надвий луната,
която и така е побледняла,

защото си по-хубава от нея!

Щом толкоз ти завижда, нейна жрица
недей да бъдеш вече — тя те кара

да носиш този бледосинкав цвят
на девствениците. Хвърли го ти!

О, скъпа моя! Обич моя нежна!...

Да знаеше какво е тя за мен!

Помръдва устни, но не казва нищо!

Но затова очите ѝ говорят!

Ще им отвърна! Не, премного смел съм!

Те не със мен говорят: две звезди,
най-светлите от небосвода горе

заети другаде, молба отправят
към нейните очи, да ги заместят
във сферите им временно. Какво ли
ще бъде, ако двете светли двойки
си разменят местата? Знам, звездите
пред образа ѝ ще посърнат, както
свещици сутрин; а от тези очи

небето тъй ще заструи в лъчи,
че вред ще почне лудото цвърчене
на птичките, помислили, че ден е!
О, как подпира бузка със ръчица!
Да можех, станал нейна ръкавица,
да я помилвам тъй!

__ЖУЛИЕТА__
О, аз горката!

__РОМЕО__
Говори! Тя говори!... Говори,
о, ангел лъчезарен! Да, защото
над мене ти във тъмното сияеш
като крилат вестител на небето,
когото смаяните смъртни гледат —
обърнали очите си до бяло
и падайки по гръб — как той се носи
сред бухналите облаци, поддържан
от трепкащата гръд на ветровете!

__ЖУЛИЕТА__
Ромео! О, защо си ти Ромео?
От род и име отречи се или
ако не щеш, любовна клетва дай ми
и аз не ще съм вече Капулети!

__РОМЕО__ (настрани)_
Да ѝ отвърна ли или да слушам?

__ЖУЛИЕТА__
Едничко твойто име ми е враг.
А без да си Монтеки, ти ще бъдеш
пак същият. Какво е туй „Монтеки“
Не е ръка, ни крак, ни друга част
на тялото ни. Името смени си!

Какво е едно име? Туй, което
зовем ний „роза“, ще ухае сладко
под всяко друго име. Точно тъй
Ромео и без името „Ромео“
ще пази всички свои съвършенства,
които не от името му идат.
Ромео мой, смени туй свое име
и вместо него цялата вземи ме!

__РОМЕО__

Взех думата ти: назови ме само
„любими мой“ и кръстен втори път,
ще бъда всичко друго, не Ромео!

__ЖУЛИЕТА__

О, кой си ти, под плаща на нощта
нахълтал в тайните ми?

__РОМЕО__

Как, светиньо,
със името си да ти кажа кой съм?
Намразих го, защото ти го мразиш.
Да бе на лист хартия, бих го скъсал!

__ЖУЛИЕТА__

Ушите ми не са изпили още
стотина думи, казани от тебе,
а ти познах гласа. Не си ли ти
Ромео и Монтеки?

__РОМЕО__

Ни едното,
ни другото, ако поискаш само!

__ЖУЛИЕТА__

Кажи: защо и как дошъл си тука?

Висока е градинската стена
и ако нашите те сварят в двора,
за тебе това място ще е смърт!

__РОМЕО__

Върху криле любовни тук долитнах.
Не спират зидовете любовта.
Когато нещо е възможно, тя
не се поколебава да го стори!

__ЖУЛИЕТА__

Ако те сварят тук, ще те убият!

__РОМЕО__

Очите ти са много по-опасни
от двеста техни шпаги! Усмихни се
и аз ще съм неуязвим за тях!

__ЖУЛИЕТА__

Не искам да те видят тук! Върви си!

__РОМЕО__

Нощта ме крие в плаща си. Да зная,
че любиш ме, пък нека ме убият!
По-скоро смърт от тяхната ненавист,
отколкото живот без твойта обич!

__ЖУЛИЕТА__

Но кой доведе те до този кът?

__РОМЕО__

Сърцето, тласнало ме да го диря.
То мен подтикна, аз очи му дадох.
Не съм моряк, но ако беше ти
на бряг далечен зад безброй морета,
пак бих насочил своето платно

към стока скъпоценна като теб!

ЖУЛИЕТА

Нощта закрива моето лице
със маската си, иначе видял би
как то от свян девичи руменее
заради думите, които ти
дочу ме да изричам тази нощ.
Бих искала приличие да спазвам,
да отрека, което съм признала,
но късно е! Прощавайте, преструвки!
Обичаш ли ме? Знам, ще кажеш: „Да“
и аз на думата ще ти повярвам.
Но клетви да изричаш ти недей,
че има дума: „Зевс дори се смей
над клетвите любовни“* и ти можеш

[* „... Зевс дори се смей над клетвите любовни...“ — цитат от
поемата на римския поет Овидий (43 г. пр.н.е. — 17 г. от н.е.) „Любовно
изкуство“.]

лъжлив да се окажеш, мой Ромео!
Обичаш ли ме? Честно ми кажи!
Но ако ти си мислиш, мили мой,
че твърде лесно си ме завоювал,
ще почна да се глезя, да те мъча
и ще ти казвам „не и не“... но само
за да те карам да ме поухажваш,
а инак не, за нищо на света!...
Знам, глупаво говоря, мой Монтеки,
и може би ще ти се видят леки
обноските ми. Но повярвай, мили,
аз по-невинна съм от тез, които
умеят да изглеждат непристъпни.
По-сдържано от тях — ще ти призная
със теб се бих държала, да не беше
подслушал, без да зная, моя порив.
Затуй прости ми и недей отдава

на лекота таз моя всеотдайност,
която мракът скритен ти разкри!

__РОМЕО__

Кълна ти се в луната, посребрила
върхарите на тез градини в цвят...

__ЖУЛИЕТА__

Не, в нея не! Ако кълнеш се в тази
непостоянница, която сменя
лика си всеки месец, твойта обич
ще бъде постоянна като нея!

__РОМЕО__

В какво тогаз да се кълна?

__ЖУЛИЕТА__

Във нищо
или, щом искаш, в себе си самия,
защото ти си бог мой, идол мой,
и вярвам аз на клетви само в тебе!

__РОМЕО__

Ако сърцето ми, обична моя...

__ЖУЛИЕТА__

Не, стой, недей! Макар да ти се радвам,
не ми е радостно от този наш
любовен сговор. Вижда ми се той
премного необмислен, бърз, внезапен,
приличен на светкавица, която,
преди да кажеш: „Святка се!“ и вече
изчезнала е. Лека нощ, мой сладки!
Възможно е таз пъпка от любов
под летния зефир да се разтвори
в разкошен цвят при следната ни среща.

Прощавай, лека нощ, любими мой!
Покой и мир в съня ти да царят,
тъй както царствуват във мойта гръд!

__РОМЕО__

Ще ме отпратиш тъй, незаплатен?

__ЖУЛИЕТА__

Каква заплата искаш ти от мен?

__РОМЕО__

Любовна клетва в отговор на мойта.

__ЖУЛИЕТА__

Аз дадох ти я, без да си я искал,
но иска ми се да не съм я дала!

__РОМЕО__

Обратно си я искаш? А защо?

__ЖУЛИЕТА__

Защото искам пак да ти я дам.
Но всъщност искам туй, което имам,
защото щедростта ми е без бряг
като морето, но и любовта ми
е също тъй без дъно като него
и колкото по-щедро те дарявам,
със толкоз повече любов оставам!...
Гласът на дойката: „Жулиета?“
Сега!... Бъди ми верен, мой Монтеки!
Почакай мъничко! Ще дойда пак!

Излиза.

__РОМЕО__

Благословена нощ! А, знам ли, може,

понеже нощ е, всичко да е сън?
Премного сладко е, за да е вярно!

Жулиета се появява отново.

__ЖУЛИЕТА__

Три думи още, скъпи ми Ромео,
и лека нощ наистина тоз път!
Ако признанието ти е честно
и намерението ти — женитба,
по таз, която утре ще ти пратя,
прати ми вест: кога и где би искал
да се венчаем с теб, и аз ще сложа
богатствата си в твоите нозе
и ще те следвам, господарю мой,
до края на света!

Гласът на дойката: „Госпожице!“

Сега! Сега!...

Но ако тук си със нечестни цели,
аз моля те...

Гласът на дойката: „Госпожице!“

Сега!... Да се откажеш
от опитите си и ме оставиш
на моята печал! Ще пратя утре...

__РОМЕО__

Кълна се!...

__ЖУЛИЕТА__

Лека нощ! Върви! Върви!

Излиза.

__РОМЕО__

Без теб не ще е лека тя, уви!
Ний припкаме, щом срещата напред

като дечица към полята лете;
но щом е тя отдире ни, пълзиме
като дечица към школото зиме.

Влиза отново Жулиета.

__ЖУЛИЕТА__

Ромео! Ссст! Ромео! О, да можех
да те извикам с глас на соколар,
соколе мой! Но пленът е безгласен.

А иначе разтърсвала аз бих
с вика си пещерата, във която
спи нимфата на ековете, Ехо*,

[* _Ехо_ (мит.) — Древните обяснявали ехото с това, че на
човешките гласове се отзовавала една нимфа, обитаваща пещера в
планината.]

докато нейният въздушен глас
пресипне като моя от неспирно
повтаряне на името „Ромео“!

__РОМЕО__

О, собствената ми душа ме вика!
Как сладко-сребърно звънти в нощта
гласът на влюбените! Сякаш нежна
неземна музика за тънък слух!

__ЖУЛИЕТА__

Ромео!

__РОМЕО__

Да, соколче?

__ЖУЛИЕТА__

Утре в колко
да дойде мойта пратеница?

__РОМЕО__

В девет.

__ЖУЛИЕТА__

Във девет. Дотогава има век!
Забравих вече за какво те върнах!

__РОМЕО__

Ще чакам тук, додето си го спомниш!

__ЖУЛИЕТА__

Но аз ще го забравям постоянно
и само, че те искам тук, ще помня!

__РОМЕО__

Пък аз ще ти помагам да забравяш,
стойки тук, забравил за дома си.

__ЖУЛИЕТА__

Но гледай, съмва! Искam да си вече
далеч оттук... Не повече все пак,
отколкото завързаното птиче,
което палавката малка пуска
да хвъркне уж, но тъкмо изхвърчало,
със нишка свилена издърпва пак
във шепите си, от любов ревнива
към свободата му.

__РОМЕО__

Аз бих желал
да бъда твое птиче!

__ЖУЛИЕТА__

О, и аз,
но от милувки ще те умъртвя!
О, лека нощ! О, лека нощ! Тъй сладка

е моята печал, че чувствам, мога,
ненасъбрала за раздяла мощ,
до утре да ти казвам: „Лека нощ!“

Излиза.

__РОМЕО__

Дано гръдта ти навести покой!...
Защо не съм, където ще е той!
Зората сивоока оцветява
на изтока вълнистата държава
и Мракът, цяла нощ владял земята,
като пияница встрани се мята,
за да не го прегازی в своя път
с каляската си огнена Денят.
Отивам своята обич да разкрия
на брат Лоренцо в святата килия!

Излиза.

Трета сцена

Пред килията на брат Лоренцо.
Влиза Брат Лоренцо с кош.

__БРАТ ЛОРЕНЦО__

Преди властителят на небесата
да е изпил със своя плам росата,
покрила с бисери света зелен,
таз кошница — тъй както всеки ден —
догоре трябва да е пълна чак
с целебно биле и отровен злак.
Земя, на всичко живо ти си гроба
и ти си раждащата го утроба,
и от гръдта ти тайно сучат мляко

безброй дечица и е разнo всяко,
и всичките почти са с мощ целебна
и ни едно без своя полза дребна.
О, много може чарът, който скрит е
във минералите и във тревите,
защото няма зло на този свят,
което да не носи благодат,
или добро, което да не крие
вреда, щом зле прилагаме го ние.
Порок е дарът, впрегнат в зла посока
добре насочен, става дар порока.
Влиза Ромео.
Тоз крехък цвят в смешение такова
съдържа и лекарство, и отрова,
че вдъхнат, дава обща лекота,
а вкусен, спира в жилите кръвта.
Тъй в дребната тревица и в човека
неспирно водят бой от памтивека
добро и зло — враждуващи крале —
и дете за доброто стане зле,
смъртта изгризва — червей неуморен —
нещастното растениџе от корен.

__РОМЕО__
Добрутро, отче!

__БРАТ ЛОРЕНЦО__
Бог добро да дава!
Чий толкоз ранен глас ме поздравява?
Не ти е, синко, мирно на душата,
щом станал си тъй рано от кревата.
На стареца от сухите клепачи
съня разгонват грижите-пазачи,
но инак е при младостта, която,
щом легне, и заспива сън от злато.
Затуй — познавам — нещо те гори,

щом станал си от сън преди зори.
Или се лъже старецът, защото
изобщо не си лягал във леглото?

__РОМЕО__

Не съм, но в по-друг сън нощта ми мина

__БРАТ ЛОРЕНЦО__

Прости му. Боже! Бил си с Розалина?

__РОМЕО__

Със Розалина ли? Не, отче, не!
Сърцето ми таз мъка вече сне.

__БРАТ ЛОРЕНЦО__

И по-добре. Но где си бил тогава?

__РОМЕО__

Ще ти разкажа всичко: на забава
във къщата на първия ни враг.
И там ранен бях от самия праг
и сам раних. За двама ни ранени
във своите ръце благословени
ти пазиш, знам, единствения цар.
О, изцери ни! Виждаш, отче стар —
не дух на мъст при теб ме е изпратил,
щом моля и за своя неприятел!

__БРАТ ЛОРЕНЦО__

По-ясно, чадю! Трудно се лекува
болникът, който с лекаря хитрува.

__РОМЕО__

Ще ти го кажа ясно, отче свети:
обичам Жулиета Капулети!
И тя обича не по-малко мен,

така че всичко е във ред освен
тоз обред, който ще ни свърже в брак!
Ще ти разкажа пътем где и как
разкрихме се, но ако обещаеш
днес още, татко мой, да ни венчаеш!

__БРАТ ЛОРЕНЦО__

Свети Франциск! И, значи, в миг изстина
безумният ти жар към Розалина?
Младежите — по всичко туй личи —
обичат не с душа, а със очи.
Исус-Мария! С колко влага скъпа
по Розалина ти скръбта си къпа
и с колко плач соли една любов,
която да не вкусиш си готов!
Въздишките ти дневното светило
не е докрай в небето изпарило,
ехтят в слуха ми още твоите жалби
и себе си погледнеш ли, видял би
по бузата ти още да пълзи
следата от предишните сълзи!
Ако си оня същият сега
по Розалина беше таз тъга,
а ако чак дотам си променен,
тогаз повтаряй заедно със мен,
че щом мъжът крепи се тъй нездраво,
жената да пропада има право!

__РОМЕО__

Преди към моята страст ти бе суров!

__БРАТ ЛОРЕНЦО__

Защото страст бе, синко, не любов!

__РОМЕО__

И казваше да й копая гроб!

__БРАТ ЛОРЕНЦО__
Но не на друга за да станеш роб!

__РОМЕО__
Не ме кори! Обичам я могъщо
и тя със обич ми отвърща също,
а другата...

__БРАТ ЛОРЕНЦО__
Тя просто бе разбрала,
че ти бърбориш като папагала,
без сам да схващаш своите слова.
Но нека да оставиме това!
Върви със мене, ветренико луд!
Ще ти помогна. Може моят труд
чрез вас така полезно да подейства,
че да сближи две скарани семейства.

__РОМЕО__
Да тръгваме!

__БРАТ ЛОРЕНЦО__
Без бързане, човече!
Със бавен ход се стига по-далече.

Излизат.

Четвърта сцена

Улица.
Влизат Бенволио и Меркуцио.

__МЕРКУЦИО__
Къде, по дявола, се е дянал този Ромео? От снощи не се ли е

прибирал?

__БЕНВОЛИО__

В бащината си къща — не. Питам слугата му.

__МЕРКУЦИО__

Онази бледо-хладна Розалина
така го мъчи, че ще го побърка!

__БЕНВОЛИО__

Тибалт, роднината на Капулети
му е изпратил у дома писмо.

__МЕРКУЦИО__

Вика го на дуел, бас държа!

__БЕНВОЛИО__

Ромео ще съумее да му отговори!

__МЕРКУЦИО__

Бедният Ромео, той е вече мъртъв: прободен от черния поглед на една бледа хубостница, промушен през ухото от една любовна песничка, продупчен в центъра на сърцето си от тъпата стрела на онова сляпо недоносче — къде такъв човек ще устои на Тибалт!

__БЕНВОЛИО__

Че какво пък толкоз е Тибалт?

__МЕРКУЦИО__

Във всеки случай не е котешкият крал*! Това е царят на всички тънкости на честта! Той може да ти изтананика един дуел по ноти, със спазване на такта, дължините и темпото! Казвам ти: не пропуска и най-малката пауза — едно, две и три-то вече ти е излязло откъм гърба! Тибалт — това е смъртта на копринените копчета! Той е велик дуелант, боец с талант, фехтовчик — чик-чик-чик — от първа класа! Търсач на предлози, облози и случаи като този! Ах, безсмъртното му „пасадо“**!

Неговото „пунто реверсо“! Неговият „хой“!

[* _„... котешкият крал...“ _ — Името Тибалт или негови варианти носел героят на средновековния „Роман за Писан“, познат в много европейски страни.]

[** _Пасадо, пунто реверсо, хой_ (исп.) — термини от фехтовката, която по Шекспирово време била новост в Англия. Преди това двубоят там се водел с мечове и щитове.]

__БЕНВОЛИО__
Неговият „кой“?

__МЕРКУЦИО__
Неговият „хой“! Чумата да ги порази всички тези хойкащи, развяващи се, фъфлещи и превземащи се контета, дето само знаят да кълчат езика ни: „Голяма шпага! Голям боец! Голяма фльорца!“ Дявол ги взел, не е ли тъжно, приятелю, че трябва да ни тровят живота тези чуждестранни мухи, тези продавачи на фасони, тези силвуплезльовци и силвуглезльовци, тези „пардоне муа“, които толкоз държат на новите кройки, че не могат да седнат на старите пейки. О, техните „бон, бон“, дето ги търкалят като бонбони в устата си!

Влиза Ромео.

__БЕНВОЛИО__
Ето го Ромео, ето го Ромео!

__МЕРКУЦИО__
Какъв ти Ромео! Това е един Ро-мяу, който се е изтощил да мачка своята мачка по покривите! Един херинг, който си е хвърлил хайвера. О, плът човеческа, как си се орибила! Сега се носи на хрилете на поезията, дай му да се плакне в сълзи като оня Петрарка*1. Лаура пред неговата дама е била перачка и нищо повече, само дето любовникът ѝ е бил по-силен по римите; Дидона*2 пред нея е дърта Дона; Клеопатра*3 — патрава циганка; Елена*4 и Херо*5 — две улиčníци, хвани едната — удари другата; а Тизба*6 — вярно, синеока, но не върши работа!... Бонжур, синьор Ромео! Френски поздрав заради френските ви гащи.

Добре ни метна снощи!

[*1 _Петрарка_ — Франческо Петрарка (1304–1374). Италиански поет от Възраждането, възпял в сонети паметта на своята любима Лаура.]

[*2 _Дидона_ (мит.) — картагенска царица, чиято любов към Еней, избягалият от опожарена Троя легендарен родоначалник на римския народ, е разказана в „Енеида“ на римския поет Вергилий.]

[*3 _Клеопатра_ — последна царица на Египет, известна с красотата си. Тя станала жена на римския пълководец Марк Антоний и след като той бил надвит от другия претендент за господство над Рим, Октавиан, се самоубила заедно с мъжа си. Героиня на Шекспировата трагедия „Антоний и Клеопатра“.]

[*4 _Елена_ мит.) — съпруга на гръцкия цар Менелай, прочута с хубостта си. Станала според легендата причина за Троянската война, възпята в „Илиада“ на Омир.]

[*5 _Херо_ — героиня на любовния разказ „Херо и Леандър“, много популярен по Шекспирово време. Леандър, млад грък от Абидос — на единия бряг на Хелеспонт (Дарданелите), — всяка нощ преплувал протока, за да се срещне в Сестос — на отсрещния бряг — със своята любима, жрицата на Афродита, Херо. Една нощ вятър угасил огъня, с който Херо го насочвала към себе си, и Леандър загинал във вълните. Херо, отчаяна, се хвърлила в морето.]

[*6 _Тизба_ — героиня на трагичната любовна история за Пирам и Тизба.]

__РОМЕО__

Добро утро на двама ви! Защо да съм ви метнал?

__МЕРКУЦИО__

И аз не знам защо, но ни метна и двамата или по-право — сам се метна през оградата.

__РОМЕО__

Прощавай, Меркуцио, но имах работа тогава и не можех да държа на формите.

__МЕРКУЦИО__

И от много работене сега не можеш да се държиш на пищялките си!

__РОМЕО__

Искаш да кажеш: от много реверанси?

__МЕРКУЦИО__

Позна. Разбира се, от тях!

__РОМЕО__

Колко възпитано предположение!

__МЕРКУЦИО__

О, аз съм цветът на възпитанието!

__РОМЕО__

Цвят, но не за мирисане!

__МЕРКУЦИО__

Не, разбира се — за украса!

__РОМЕО__

Тогава бих си украсил обувките с теб!

__МЕРКУЦИО__

Тези твои обушарски подмятания скоро ще си изхабят тънките подметки и ти ще усетиш подметеното с ходилото си!

__РОМЕО__

Както ти го усещаш сигурно, защото, откак те помня, си бос във всяко отношение. И при това ходилото ти е плоско като твоите закачки!

__МЕРКУЦИО__

Бенволио, ела да ме откачиш от неговите! Петте ми умствени способности* не са способни да се надбягват с такъв остроумец!

[* „... петте умствени способности...“ — За такива били смятани по Шекспирово време: здравият разум, въображението, находчивостта, способността за преценка и паметта.]

__РОМЕО__

Че шибни ги, пришпори ги! Иначе ще стигна пръв!

__МЕРКУЦИО__

Ще стигнеш пръв... да не казвам къде! Ако ще се надкрякваме като гъските, предавам се. В твоята глава има голямо количество гъша духовитост, а аз не ща да имам нищо общо с тези пернати!

__РОМЕО__

А като подушиш гъска на чужда трапеза, веднага тичаш да си гризнеш!

__МЕРКУЦИО__

Аз ще ти изгриза ухото за тази шега!

__РОМЕО__

Гъските пасат, а не гризат, и после, както виждаш, аз не съм пасъл трева, та да ти се оставя да ме гризеш!

__МЕРКУЦИО__

Прекалено са ти сочни подправките, знаеш ли?

__РОМЕО__

Какъвто гъсока — такъв и сока!

__МЕРКУЦИО__

Ум, който разтяга се във всяка посока! Като ярешка кожа — от два пръста до цял лакът!

__РОМЕО__

Разтегнат ум за разпуснат език!

__МЕРКУЦИО__

Че какво? Не е ли по-добре разпуснат език, отколкото подсмърчащ нос и мокри очи? Така те искам! Сега се вчовечи! Сега си пак старият Ромео! Огън и пламък, какъвто си беше! И слава Богу, защото влюбеният прилича на луд шут, който тича насам-натам с изплезен език и търси дупка, за да си скрие хлопката в нея!

__БЕНВОЛИО__

Стига толкова! Прекъсвай!

__МЕРКУЦИО__

Е, как ще прекъсвам? Тъкмо бях навлязъл в най-сладкото и изведнъж — стига!

__БЕНВОЛИО__

Защото ти, като го отпуснеш в тази област, край няма!

__МЕРКУЦИО__

Много се лъжеш. Там е лошото, че има. Де да нямаше! Аз, и без да ме прекъсваш, бях навлязъл достатъчно дълбоко в нея и се готвех да приключвам.

__РОМЕО__

Какво се вижда?
Влизат Дойката и Пиетро.
Платно на хоризонта!

__МЕРКУЦИО__

Две, две! Фуста и гащи!

__ДОЙКАТА__

Пиетро!

__ПИЕТРО__

Ето ме!

__ДОЙКАТА__

Ветрилото ми, Пиетро!

__МЕРКУЦИО__

Дай ѝ го да се скрие зад него, Пиетро! По-добре ветрилото, отколкото мутрилото!

__ДОЙКАТА__

Добро утро, господа!

__МЕРКУЦИО__

Вече е обяд, прекрасна мадам!

__ДОЙКАТА__

Как обяд?

__МЕРКУЦИО__

Ами да — мръсният пръст на часовника е точно върху резката на пладнето.

__ДОЙКАТА__

Пфу, не ви е срам! Какъв човек сте вие!

__РОМЕО__

Един човек, благородна госпожо, за когото Бог е казал: „Ще го създам, да се посрамя сам!“

__ДОЙКАТА__

Честна дума, добре го рекохте — „да се посрами сам“!... Господа, дали някой от вас може да ми каже къде да намеря младия Ромео?

__РОМЕО__

Аз мога. Но боя се, че младият Ромео ще бъде по-стар, когато го намерите, отколкото е бил, когато сте го търсили. Аз съм най-младият от всички с това име. На ваше разположение по липса на по-лош!

__ДОЙКАТА__

Как само добре го рекохте!

__РОМЕО__

Значи тъй, а — лошото било добро! Как точно схваща! Голям ум, ей!

__ДОЙКАТА__

Ако вие сте Ромео, господине, бих искала да ви осведомя за нещо.

__БЕНВОЛИО__

Ще го отмъкне на някоя вечеря!

__МЕРКУЦИО__

Иска да го осведоми, сводницата му сводомска. Гоморът да я хване*! Дръж, дръж! Бау, бау, бау!

[* __,... сводницата му сводомска. Гоморът да я хване...“ __ — игрословица, основана върху имената на библейските градове Содом и Гомор — прословути с разврата на жителите си. (В оригинала играта на думи е по друга линия.)]

__РОМЕО__

Какъв дивеч си дигнал?

__МЕРКУЦИО__

Не знам какъв, но не е младо зайче. По-скоро ще е дърта дива коза, от тези, дето дори през пости могат да се ядат.

Пее.

„Една дърта коза
от онези там, за
залъгване в дните на пости,
но които не са
ми съвсем по вкуса,
каквито са жили и кости!“

Ромео, ще се върнеш ли в къщи? Ние сме на обяд у вас.

__РОМЕО__
Ще ви настигна.

__МЕРКУЦИО__
Прощавайте, антична мадам!
Пее.

„Мадам, мадам, мадам,
привет любезен вам!“

Излиза заедно с Бенволио.

__ДОЙКАТА__
Моля ви се, кой е този безсрамник, който си позволява такива
невъзпитаности?

__РОМЕО__
Един господин, уважаема дейко, който много обича да слуша своя
говор и може за една минута да каже повече, отколкото да чуе за цял
месец.

__ДОЙКАТА__
Нека посмее да говори по мой адрес! Ще му дам да разбере на него
и на двайсет такива като него даже и да са по-разтропани! И ако аз не
мога, ще се намери кой да му запуши устата! Негодник! Той тия да ги
говори на своите флърци и на пройдохите от неговата си пасмина... А
ти бе, стоиш тук като пън и търпиш всеки нехранимайко да си прави
удоволствие с мен!

__ПИЕТРО__
Досега не съм видял нито един да си прави удоволствие с вас! Ако
бях видял, щях веднага да измъкна шпагата си, честна дума! Аз съм не
по-малко бърз в тази работа от всеки друг, стига да имам повод за свада
и закон зад гърба.

__ДОЙКАТА__

Бог вижда, така съм нервена, че всичко по мен трепери! Негодник с негодник!... Моля ви се, господине, две думи! Както ви казах, младата ми господарка ме помоли да ви подиря. Туй, дето тя ми го заръча, аз ще ви го кажа, но първо да ви предупредя, че ако сте с възнамерение да ѝ завъртите главата и, дето се вика, да я пратите в рая на глупачките, това, значи, ще бъде една много вулгарна постъпка от ваша страна. Защото госпожицата ни е младичка и затова, ако вие я мамите, това ще бъде, значи, много, лошо нещо спрямо една госпожица и некавалерийско от вас!

__РОМЕО__

Ти отнеси поздравите ми на своята госпожица и моя господарка. Кълна ти се, че...

__ДОЙКАТА__

О, как се радвам! Непременно ще ѝ го предам точно както го казахте! Божичко, как ще подскочи от радост!

__РОМЕО__

Но какво ще ѝ предадеш, като не си ме чула още?

__ДОЙКАТА__

Ще ѝ предам, че съм чула как вие се заклехте, и това е много благородническо според моето мнение.

__РОМЕО__

Добре. Кажи ѝ да намери начин на изповед да иде след обяд.
В килията на брат Лоренцо бързо ще бъде опростена и венчана.
Това е за труда ти.

__ДОЙКАТА__

Не, недейте!
Не, ни стотинка!

__РОМЕО__

Дръж, като ти дават!

__ДОЙКАТА__

Днес след обяд? Ще дойде непременно!

__РОМЕО__

Постой! Зад манастирската стена
слугата ми след час ще те намери
и стълба от въже ще ти даде.
Със нейна помощ аз — щастлив моряк —
ще се кача таз нощ догоре чак
по мачтата на висшето блаженство!
Бъди ни предана и аз ще зная
да те възнаградя. И отнеси
привета ми на своята господарка!

__ДОЙКАТА__

Да ви поживи Господ, господине!...
Но чакайте!

__РОМЕО__

Какво?

__ДОЙКАТА__

Тоз ваш слуга...
Нали се казва: „Тайна между двама
е тайна, щом единия го няма.“

__РОМЕО__

Слугата ми е гроб, бъди спокойна!

__ДОЙКАТА__

Добре тогава. Ама ще знаете, господине, моята господарка е най-
сладкото девойче на света! Когато беше едно такова бърливо

дребосъче... Около нея се върти един благородник, господин Парис му е името; та той си точи зъбите за нея, ама тя, милинката, като го погледне, сякаш вижда жаба, честен кръст, пъпчива жаба! Аз понякога, нарочно, за да я ядосам, ѝ викам, че този Парис е точно за нея, ама — гръм да ме порази, ако лъжа! — тя става бяла като най-бялото платно от цялата световна вселена!... Розмарин и Ромео нали се пишат със същата буква?

__РОМЕО__

Да, дойко. И двете с „р“. Само че „розмарин“ се пише с малко „р“, а „Ромео“ е с голямо отпред.

__ДОЙКАТА__

Ах вие, смешник! „С голямо отпред?“ Не, не беше с „р“. „Р-р-р!“ — това е кучешка буква. С друго почваше, знам. А тя измисли едни такива пуетични думички за вас и розмарина, че драго да ви стане да ги чуете!...

__РОМЕО__

Поздрави я от мене!

__ДОЙКАТА__

Непременно!

Ромео излиза.

Пиетро!

__ПИЕТРО__

Ето ме!

__ДОЙКАТА__

Пред мен и тръгвай!

Излизат.

Пета сцена

В градината на Капулети.
Влиза. Жулиета.

__ЖУЛИЕТА__

Когато тръгваше, удари девет,
а обеща, че щяла да се бави
по-малко и от час! А може би
не го е срещнала? Не е възможно!
Не, тя се тътри като... Боже мой!
Носителки на вестите сърдечни
би трябвало да бъдат наште мисли,
далеч по-бързи от лъчите златни,
които пъдят утринните сенки
по хълмовете! Та нали затуй
във колесницата на любовта
запрегнати са бързи гълъбици,
нали затуй по-вихрени от вихър
са леките крилца на Купидон!
На, слънцето достигна до превала
на дневния си път. Три дълги часа —
от девет до дванайсет, — а я няма!
Да беше с млада кръв и млади чувства,
тя би хвърчала като лека топка,
подхвърлена от моите слова
и върната от неговите! Ах,
тъй бавни са и мудни тези дърти,
че някои изглеждат вече мъртви!
Влизат Дойката и Пиетро.
О, слава Богу! Сладка дейко, казвай!
Видя ли го?... Кажи му да излезе!

__ДОЙКАТА__

Излез и чакай пред вратата, Пиетро!

Пиетро излиза.

__ЖУЛИЕТА__

Е, дойчице? Но ти изглеждаш мрачна
Печал ако ми носиш, облекчи я
със весел вид; ако ми носиш радост,
недей разваля музиката нежна
на новините си със тъжен лик!

__ДОЙКАТА__

Съвсем съм капнала! Да си почина!
Болят ме костите от туй търчане!

__ЖУЛИЕТА__

Разменям с тебе кости срещу вести!
Разказвай, мила! Миличка, разказвай!

__ДОЙКАТА__

Исусе, колко бърза! Е, потрай, де!
Не виждаш ли, че просто нямам дъх!

__ЖУЛИЕТА__

Как нямаш дъх, когато имаш дъх,
за да го кажеш! Думите, с които
отлагаш своите вести, са по-дълги
от вестите, които с тях отлагаш!
Кажи: добри ли са или са лоши!
Подробностите остави за после!
Добри ли са, кажи, или не са?

__ДОЙКАТА__

Добре тогава. Хубав избор си направила, няма що! Не знаеш да избираш мъж, детето ми! Ромео! Намерила кого! Не е за теб той! Може на лице да е по-красив от останалите, но пък краката му са по-стройни, отколкото на всички други. А пък това ръцете му, раменете, тялото... просто не заслужават да се говори за тях, толкова са хубави. Не е кой знай колко учтив, що си е право, но че ще е кротък като агънце, това ти го гарантирам. Хайде, стига ти толкоз! Ей, да не сте обядвали вече?

__ЖУЛИЕТА__

Не сме, но всичко туй ми бе известно.
Какво за сватбата ти каза той?

__ДОЙКАТА__

О, Божичко, каква глава ме стяга!
Отвътре чука, сякаш ще се пръсне
на хиляди парчета! А пък кръста!
Ох, този пусти кръст! Не те е грях
така да ме разкарваш да си търся
смъртта по улиците! Старост! Старост!

__ЖУЛИЕТА__

Прости ми, дойчице, че те измъчих,
но разправи ми, мила, сладка, скъпа:
любимият ми, той какво ти каза?

__ДОЙКАТА__

Любимият ти, като млад човек — по всичко си личи — учтив,
благороден, приятен, мил и положително добродетелен, ми каза... Къде
е майка ти?

__ЖУЛИЕТА__

Къде е майка ми? Във къщи — где!
Но ти какви такива ги говориш?
Любимият ми, като млад човек
учтив и благороден, бил запитал
къде е майка ми?

__ДОЙКАТА__

О, майко свята!
Как кипва бързо! Сигурно това е
напарката за болните ми кости?
Добре тогава! Отсега нататък
сама върви при своя хубостник!

__ЖУЛИЕТА__

Ах, колко шум! Кажи, какво ти каза?

__ДОЙКАТА__

На изповед днес можеш ли да идеш?

__ЖУЛИЕТА__

Да, мога.

__ДОЙКАТА__

Тогаз върви оттук при брат Лоренцо.
Едно мъжле там чака да направи
от теб женичка. Ха, кръвта безсрамна
изби по бузите ти! Виж я само,
невинната, как в миг поруменя!
Върви към черквата! Пък аз ще ида
да взема една стълбичка. По нея
едно момченце ще се изкатери,
в едно гнезденце птиче да намери.
Днес аз ще мъкна тежките неща,
но ти ще носиш тежко през нощта
Отивам да си хапна. А пък ти
направо към килията лети!

__ЖУЛИЕТА__

И към мига, сънуван толкоз пъти!
Любима дойчице, благодаря ти!

Излизат.

Шеста сцена

Килията на Брат Лоренцо.
Влизат Брат Лоренцо и Ромео.

__БРАТ ЛОРЕНЦО__

Дано небето освети с усмивка
тоз обред наш, та бъдещият ден
с печал за него да не ни плати!

__РОМЕО__

Дочул те Бог! Но даже и най-тежка
печал да дойде, няма да натегне
над радостта, с която ме изпълва
една минутка с моята любов!
Свържи ръцете ни със благослов,
пък нека прави с нас каквото ще
смъртта, убийщата на всяка обич,
нали ще съм изрекъл: „Тя е моя!“

__БРАТ ЛОРЕНЦО__

Тез бурни чувства имат бурен край.
Умират те в триумфа си върховен,
тъй както огън и барут загиват
в целувката си! Знаеш, че медът
поради своята прекомерна сладост
най-бързо става гаден за небцето.
Люби със мярка! Стар закон това е:
по-кротката любов по-дълго трае.
Влиза Жулиета.
А, ето я и нея! Как танцуващ
е ходът ѝ, като че ли не стъпва
по камъка! Да, влюбените могат
да яздят върху нишките въздушни,
лениво носени от синевата
на лятото! О, суета сърдечна,
как лека си и как недълговечна!

__ЖУЛИЕТА__

Добра ви вечер, мой духовни отче!

__БРАТ ЛОРЕНЦО__

Ромео за нас двама, дъще моя,
ще ти благодари.

__ЖУЛИЕТА__

Тогаз и нему
ще кажа „добър вечер“, да не би
да бъде в много благодарността му.

__РОМЕО__

О, Жулиета, ако твойта радост
прелива като моята и имаш
дар повече от мен да я опишеш,
то подслади с дъх нежен този въздух
и разкажи със говора си пеещ
за туй неописуемо блаженство,
което аз от теб и ти от мене
изпитваме сега един до друг!

__ЖУЛИЕТА__

Едно богато чувство се гордее
със своята същност и не чувства нужда
от никакви слова. Бедняк е, който
знай бройката на своето богатство.
А моята любов е толкоз много,
че аз не бих могла да преброя
дори и половината от нея!

__БРАТ ЛОРЕНЦО__

Вървете с мен, вървете с мен, за Бога!
Да ви оставя тук сами не мога.
Като ви гледам, нужно е по-бърже
светата наша църква да ви свърже!

Излизат.

Трето действие
Първа сцена

Площад.
Влизат Меркуцио, Бенволио, Паж и слуги.

__БЕНВОЛИО__

Меркуцио, да си вървим оттук!
Горещо е. Гъмжи от Капулети.
Ако се срещнем, ще избухне свада —
във тази жега лесно ври кръвта!

__МЕРКУЦИО__

Ти си от онези приятели, дето, щом влязат в кръчмата, плясват
върху масата шпагата си и казват: „Дай Боже да не ми влезеш в
работа!“, а още необърнали две чашки, вече са я обърнали срещу
слугата за нищо и никакво и го гонят между масите. От тези, дето първо
налитат, после питат!

__БЕНВОЛИО__

Кой, аз ли ти приличам на такъв?

__МЕРКУЦИО__

Хайде, хайде! Нали те знам — малко ти трябва, когато си кипнал, и
още по-малко — за да кипнеш. Ти си един от най-избухливите младежи
в цяла Италия. Просто рядко явление.

__БЕНВОЛИО__

Друго да има?

__МЕРКУЦИО__

Друго явление като тебе? Не! Защото, ако имаше две, вече нямаше
да има нито едно; щяхте да сте се заклали взаимно! Ами че ти си готов
да се сдравиш с първия срещнат, защото брадата му имала един косъм

повече или по-малко от своята! Готов си да извикаш на дуел някой, който яде кестени, само защото и твоите очи били кестеняви. Твоите очи! Те виждат причини за обиди, дето други не могат ги види. Главата ти е пълна с предлози, както яйцето е пълно със съдържание. А колко пъти са ти я чупили като яйце от много петльовско налитане! Не се ли сби с едного, задето се беше изкашлял и беше стреснал кучето ти, което дремеше на слънце? А кой нападна онзи шивач, защото се беше показал в новата си дреха преди Великден? А оня, другия, не искаше ли да го нанижеш, понеже беше нанизал стари панделки в новите си обувки? И тъкмо ти ще ме предпазваш от свади!

__БЕНВОЛИО__

Ако аз бях склонен към свадите като теб, бих си написал завещанието с валидност за час и четвърт!

__МЕРКУЦИО__

И кому би завещал безценната си глупост?

Влизат Тибалт и други.

__БЕНВОЛИО__

Залагам главата си, Капулетите идат!

__МЕРКУЦИО__

Залагам краката си, не мърдам оттук!

__ТИБАЛТ__

Вървете с мен! Ще ги запитам нещо...

Здравейте, господа! Две думи само.

__МЕРКУЦИО__

Две думи само? Защо не прибавите към тях още нещо. Нека бъдат две думи и един удар!

__ТИБАЛТ__

Стига да искате, господине! Само ми дайте причина!

__МЕРКУЦИО__

Защо трябва да ви я давам аз? Не смееете ли да си я вземете сам?

__ТИБАЛТ__

Меркуцио, вие се въртите в кръга на Ромео...

__МЕРКУЦИО__

Аз се въртя в кръг? Ти за акробати ли ни взимаш? Или за пътуващи музиканти? Ако е така, музиката ни ще подраска ухото ти. Ето моя лък, ето нещо, което ще те накара да потанцуваш! Виж го ти, въртял съм се в кръг!

__БЕНВОЛИО__

Прекъсвайте таз свада сред площада!
Или да идем настрана, или
да се разделяме! Очи ни гледат!

__МЕРКУЦИО__

Очи защо са — нека гледат! Ха!
За чуждо удоволствие не мърдам!

Влиза Ромео.

__ТИБАЛТ__

Пътувай! Ей го моето момче!

__МЕРКУЦИО__

Момче ще ти е той, щом облече
ливреята ти! Виж, ако ти трябва
да те изпрати в рая, честна дума,
той ще ти каже, че е твой слуга!

__ТИБАЛТ__

Ромео, обичта, която чувствам,
като те видя, не допуска друго

название за теб освен „подлец“!

__РОМЕО__

Тибалт, причината, която имам,
да те обичам, усмирява в мен
гнева, уместен при такава дума.
Не съм подлец. Не ме познаваш. Сбогом!

__ТИБАЛТ__

Обидата не се измива с думи!
Хлапе, обръщай се и шпага въл!

__РОМЕО__

Тибалт, не помня да съм те обидил.
Към теб, кълна се, ме изпълва обич,
в която ти едва ли ще повярваш,
преди да чуеш нейната причина.
Затуй те моля, драги Капулети —
чието име не ценя по-ниско
от туй на моя род, — не се гневи!

__МЕРКУЦИО__

О, срамно, подло, хрисимо покорство!
Едно „стокато“ ще го изличи!
Измъква шпага.
Страшилище за мишките, насам!
Кураж, Тибалт!

__ТИБАЛТ__

Какво от мене искаш?

__МЕРКУЦИО__

Дребна работа, ваше величество, кралю на мачките! Само един от деветте ви живота. Ще си поиграя с него като котка с мишка, а после, според това как се държите, може и да ви избия от тялото останалите осем. Ще издърпаш ли шпагата си за ушлетата й? Побързай, че може,

преди да си я измъкнал, моята да свирне край твоите уши!

__ТИБАЛТ__
На твоите услуги!

Измъква шпага.

__РОМЕО__
Меркуцио, скрий шпагата си!

__МЕРКУЦИО__
Хайде!
Започвайте! „Пасадото“-то е ваше!

__РОМЕО__
Бенволио, измъквай шпага! Бързо!
Да ги заставим да се разделят!
Меркуцио, Тибалт, позор и срам!
Спомнете си забраната на княза!
Тибалт, недей! Меркуцио!

Тибалт пробожда Меркуцио изпод ръката на Ромео.

__ЕДИН ОТ КАПУЛЕТИТЕ__
Тибалт, изчезвай!

Тибалт избягва заедно с другите Капулети.

__МЕРКУЦИО__
Дявол да ги вземе
и двете ви семейства! Аз съм свършен!
А оня се измъкна тъй, без нищо?

__РОМЕО__
Ранен ли си, Меркуцио?

__МЕРКУЦИО__

Тук малко.

Одраскване. Одраска ме котакът.

Но ще ми стигне. Пажът ми къде е?

Магаре, тичай бързо за хирург!

Пажът излиза.

__РОМЕО__

Не се страхувай! Раната няма да е тежка.

__МЕРКУЦИО__

Разбира се. Не е дълбока като кладенец, нито широка като черковна врата. Но и такава ми стига. Ще ми свърши работа. Потърсете ме утре и ще намерите бърбивия Меркуцио мълчалив като гроб. Вече съм подреден за оня свят, честна дума! По дяволите двете ви семейства! Да пукне макар това куче, тоя плъх, тоя котарак, който ме одраска така! Самохвалко, негодник, мръсник, който се бие като по книга! А ти за какъв дявол се завря между двама ни? Той ме мушна изпод ръката ти!

__РОМЕО__

Аз исках да ви разтърва!

__МЕРКУЦИО__

Бенволио, води ме в някой дом!

Крепи ме, че ще падна! Ах, мръсника!

По дяволите двете ви семейства!

Те ме превърнаха в добра храна
за червеите! Двете ви семейства!...

Излиза заедно с Бенволио.

__РОМЕО__

Заради мен получи смъртна рана
приятелят ми, сродникът на княза,
а аз мълчах със име, опетнено

от оскърблението на Тибалт;
Тибалт, с когото сме от час роднини!
О, сладка Жулиета, ти размекна
любимия си, твойт чар отвърна
закалката на мъжкия ми дух!

Влиза отново Бенволио.

__БЕНВОЛИО__

Ромео, о, Ромео, страшна вест!
Меркуцио е мъртъв! Възкачи се
по облачните стъпала духът му,
тъй преждевременно презрял земята!

__РОМЕО__

Туй черно утро черни дни чертай.
Начало то е на печален край.

Влиза отново Тибалт.

__БЕНВОЛИО__

Тибалт се връща!

__РОМЕО__

С тържествуващ вид,
а там Меркуцио лежи убит!
Върви си в небесата, кротък нрав!
Водач бъди ми, огнедишащ гняв!...
Тибалт, вземи си думата „подлец“,
с която ме нарече преди малко!
Душата на Меркуцио витае
все още над главите ни; тя чака,
за да пътува заедно със твойта!
Ти или аз! Един от нас ще трябва
да тръгне с него!

__ТИБАЛТ__

Ти си му приятел —
ти ще вървиш!

__РОМЕО__

Това ще каже кой!

Сражават се. Тибалт пада.

__БЕНВОЛИО__

Ромео, идат хора! Той е мъртъв!
Не стой като вкопан! Ако те хванат,
присъдата на княза ще е смърт!
Не стой така, ти казвам! Бягай, бягай!

__РОМЕО__

О, аз съм шут в ръцете на Съдбата!

__БЕНВОЛИО__

Все още тук? Ще бягаш или не?

Ромео излиза.

Влизат Граждани.

__ГРАЖДАНИ__

Къде е този, който е убил
Меркуцио? Тибалт? Къде е той?

__БЕНВОЛИО__

Пред вас. Това е вашият Тибалт!

__ГРАЖДАНИН__

Задържам ви във името на княза!
Ще отговаряте за тази кръв!

Влизат Князът, Монтеки, Капулети, Синьора Монтеки, Синьора

Капулети и други.

__КНЯЗЪТ__

Отново свада? Кой е почнал пръв?

__БЕНВОЛИО__

Аз мога да разкажа, княже мой,
злочестия развой на този бой.
Пред вас е тоз, от чийто бяс загина
Меркуцио, добрият ви роднина,
Тибалт на име. Него пък, уви,
във равен бой Ромео умъртви.

__СИНЬОРА КАПУЛЕТИ__

Тибалт! Тибалт! Мой племеннико скъп!
Съпруже! Братов синко! Черна скръб!
О, княже справедлив, пред твоя съд
за тази кръв кръв трябва да внесат
Монтеките! О, племеннико мой!

__КНЯЗЪТ__

Бенволио, свидетелствуй: кой
разпали тази кървава кавга?

__БЕНВОЛИО__

Тибалт, мъртвешки сън заспал сега.
Ръката на Ромео го срази,
но преди туй устата на Ромео
не малко стори, за да му припомни
нищожността на пламналата свада
и вашето високо недоволство
от тези сблъсквания. Всичко туй,
макар изречено със кротък глас,
благ поглед и препънато коляно,
уви, не спря Тибалтовата ярост
и той насочи острата стомана

в гърдите на Меркуцио. И ето,
нападнатият, не по-малко огнен,
изтегля срещу шпагата му шпага
и отклонил презрително смъртта
с една ръка, със другата я връща
обратно на Тибалт, чиято ловкост
спасява го по чудо. „Стойте! Спрете“ —
отчаяно извика им Ромео
и със ръка, по-бърза от езика,
им блъсна остриетата надолу
и между тях се втурна. Ала в миг
един изпълнен с гняв Тибалтов удар,
изпод ръката му, срази живота
на храбрия Меркуцио. Тибалт
побягна, но след малко пак се върна
към зажаднелия за мъст Ромео
и като две светкавици те двама
се оплетоха във битка. И додето
измъкна шпага, да ги разтърва,
безстрашният Тибалт бе вече мъртъв,
а пък Ромео — впуснал се да бяга.
Ако ви лъжа, да умра веднага!

__СИНЬОРА КАПУЛЕТИ__

И той е от проклетия им род —
на кръвна обич тази реч е плод!
За да убият моя братов син,
те двайсет са били, а той — един!
За неговата смърт аз моля, княже,
убиецът със смърт да се накаже!

__КНЯЗЪТ__

Ала убитият убил е пръв,
а кой ще плаща тази първа кръв?

__МОНТЕКИ__

Не моят син! Меркуцио и той
другари бяха. За другаря свой
Ромео е отнел онуй, което
и по закона би било отнето —
живота на Тибалт!

__КНЯЗЪТ__

Затуй тозчас
изгнан да бъде го осъждам аз!
Дотам достигна дивата ви стръв,
че да пролее моя сродна кръв,
но ще ви струва тя такава глоба,
че вий ще я запомните до гроба!
И без молби! Ще бъдат празен звук
Ромео да се маха въвн оттук,
че след часа, във който бъде хванат
не много часове ще му останат!
Трупа вдигнете! Указът ми строг
да се изпълни в едnodневен срок!
Съдът, простил убиеца, убива
и милостта му е немилостива.

Излизат.

Втора сцена

Градината на Капулети.
Влиза Жулиета.

__ЖУЛИЕТА__

Препускайте по-бързо, огнегрови
коне на Феб*! Ако ви беше шибнал

[* _Феб_ (мит.) — друго име на Аполон, едно от главните божества на гръцката митология; бог на слънцето и изкуствата. Неговият образ се слива с този на Хелиос, също бог на слънцето, който

бил представян на колесница, дърпана от четворка огнедишащи коне, която сутрин възлизала на изток, а вечер се спускала на запад, в Океана.]

синът му Фаетон*, ленивци, щяхте

[* _Фаетон_ (мит.) — син на Хелиос. Той опитал един ден да кара сам колесницата на баща си, но не удържал огнените ѝ коне и за малко не подпалил земята, за което Зевс го сразил с мълнията си.]

да се прибирате на запад вече,
довлекли подир себе си нощта!
О, нощ, съюзнице на любовта,
простри завесата си пред окото
на пътника случаен, за да може
Ромео, несъзрян и неодуман,
да скочи — жарък — в моите ръце!

Любовниците знаят да отслужват
вълшебния си обред, осветени
от собствената своя красота;
а и на сляпата любов подхождаш
най-много ти. Ела, о, скромна нощ,
ела, пазачко строга, в черна дреха,
и научи ме как се губи тази
печелеща игра, в която залог
са две невинности! Във своя мрак,
като с качулка за соколче*, скрий ти

[* „... като с качулка за соколче...“ — Главите на ловните соколи, преди да бъдат пуснати, бивали закривани с нарочни качулки.]

таз пърхаща по бузите ми, още
немирна кръв, дордето осмелея
и всичко в любовта за мене стане
най-скромна чистота! Ела, о, нощ!
Ела, Ромео мой! Ела, мой ден
сред тъмна нощ, защото, знам, ще светиш
върху крилете на нощта, по-бял
от утрин сняг върху крило на гарван!
Ела, гальовна, сладка, смугла нощ!
Ела по-бързо и донес ми моя

любим Ромео! А като умре,
на ситнички парченца разпилей го
и той небето ти ще озвезди
така, че всичко живо ще се влюби
във тебе, дивна нощ, и ще престане
да тачи заслепяващото слънце!
Дворец си купих — гледам го отвън.
Той купи мене — има ме насън!
О, този муден ден се точи бавно
като нощта пред празника, на който
детенцето най-сетне ще излезе
във новите си дрешки!... Ей я, иде!
Влиза Дойката с въжена стълба.
Тя връща се от него, а пък който
случайно каже името „Ромео“,
за мен е сладкогласен като ангел!...
Е, казвай, какво ново! Какво носиш?
Въжето ли?

__ДОЙКАТА__ (хвърля стълбата на земята)_
Да, да, въже за него!

__ЖУЛИЕТА__
О, Боже! Какво има? Защо кършиш
ръцете си?

__ДОЙКАТА__
Горкият! Мъртъв! Мъртъв!
Загубени сме, миличка! О, Боже!
Намушкан, умъртвен, убит, издъхнал!

__ЖУЛИЕТА__
Нима небето може тъй да мрази?

__ДОЙКАТА__
Небето — не, но твоят мил Ромео,

той може! О, Ромео! О, Ромео!
Кой би си го представил! Как можа!

__ЖУЛИЕТА__

Защо ме мъчиш, дяволицо дърта!
От изтезание като това
би изревал и пъкълът! Ромео
се е самоубил? Добре ли чух?
Речеш ли „да“, в миг моята звезда
във мрака ще потъне без следа,
защото всички тез „вражда“, „межда“,
„вреда“, „беда“ са до едно чада
на твойто „да“! Не ме мъчи поне!
Умрял ли е? Отвърщай с „да“ и „не“!
Два къси звука, а за мен от тях
зависят скръб и радост, плач и смях!

__ДОЙКАТА__

Видях му раната! Със тез очи!
Без докачение, ей тука точно!
Труп! Мъртъв труп! Бял, бял като платно!
И целият в съсиреци и кърви!
Като го зърнах, и ми причерня!

__ЖУЛИЕТА__

О, спри, сърце, внезапно обедняло
до просешка тояга! Във тъмница,
очи, загубили лъча си скъп!
О, да умра! Любима до любим,
на общия ковчег да натежим!

__ДОЙКАТА__

Тибалт! Тибалт! О, моят пръв любимец!
Възпитан! Благороден! Ах, защо ли
останах жива, мъртъв да те зърна!

__ЖУЛИЕТА__

Каква е тази бърканица твоя?
Убити са Ромео и Тибалт?
Безценният ми братовчед и още
по-ценният ми мъж? Тръба Господня,
тръби тогава края на света!
Щом те са мъртви, кой ще е останал?

__ДОЙКАТА__

Тибалт е мъртъв! А Ромео — пратен
в изгнание. Защото той убил е
нещастния Тибалт!

__ЖУЛИЕТА__

Какво? Ромео
да е пролял Тибалтовата кръв?

__ДОЙКАТА__

Пролял и още как! Да, той! Той точно!

__ЖУЛИЕТА__

О, зъб на зла змия зад цъфнал храст!
Ужасен дракон в златна пещера!
Злодей чаровен! Адски херувим!
Овчица с вълчи зъби! Хищен ястреб
с пера на гълъб! Всичко най-презряно
под облика на всичко най-красиво!
Какъв изглеждаше — какъв си бил!
почтен подлец! Светец със пъклен дух!
С какво ще пълниш ада си, природо,
щом дяволските духове заселваш
във рая на такава дивна плът?
Кога тъй грозно слово е било
обвито в тъй изящна подвързия?
Как може подлостта да обитава
такъв дворец?

__ДОЙКАТА__

В мъжете не търси
ни чест, ни съвест! Всички до един са
двуличници, измамници, лъжци!
Къде е моят Пиетро? Дай да сръбна!
Ох, тези скърби ще ме състарят!
Позор и срам за твоя хубостник!

__ЖУЛИЕТА__

Да ти излезе пришка на езика!
Съпругът ми не е роден за срам.
Срамът срамува се да се покаже
върху челото му, защото то е
престол, на който би могла да бъде
миропомазана честта, едничка
кралица на вселената! И аз,
див звяр, охулих го!

__ДОЙКАТА__

Добре, хвали
човека, който е за теб убиец
на братовчед ти!

__ЖУЛИЕТА__

А какво? Да черня
човека, който е за мен съпруг
пред Бога и света? О, господарю,
кой бедното ти име ще погали,
щом аз, жена ти, го разкъсах тъй
три часа подир сватбата? Защо,
кръвнико, си погубил братовчед ми?
Но той, кръвникът, би погубил теб!
Къде сте рукнали, сълзи-глупачки!
Назад към своите извори! Вий дан сте
на мъката — защо сте се завтекли

към радостта ми? Жив е моят мъж,
когото братовчед ми би убил;
и мъртъв — братовчед ми, който би
убил мъжа ми. Значи, всичко в ред е.
Защо тогава плача? Помня, помня!
По-зла от новината за Тибалт
една-едничка дума ме уби!
О, как бих искала да я забравя,
но тя впечатана е в паметта ми,
подобно пъклен грях във гузна съвест:
„Тибалт е мъртъв, а Ромео — пратен
в изгнание!“ „В изгнание“ — туй само
„в изгнание“ в изгнание изпраща
смъртта на десет хиляди Тибалта!
Тибалтовата смърт ми би донесла
сама не малко скръб, а ако трябва
една беда да иде непременно
с приятелки, за да не ѝ е скучно,
защо подир това „Тибалт е мъртъв“
тя не прибави: „и баща ти също“,
или: „и майка ти“, или направо:
„родителите ти“ — макар и тежка,
туй би била обикновена скръб.
Но след „Тибалт“ това: „Ромео — пратен
в изгнание“ като засада подла,
изскочила и покосила в миг
баща ми, майка ми, Тибалт, Ромео
и Жулиета, всички с един залп!
„Ромео във изгнание“ — о, има
безкрайна гибел, смърт неизброима
във тези думи! Думи нямам аз
такава скръб да изразя на глас!
Къде е татко? Майка ми къде е?

__ДОЙКАТА__

Където целият ви род жалее

нещастния Тибалт. Да идем там!

__ЖУЛИЕТА__

Сама върви и с плач трупа му мий!
Като останете без сълзи вий,
все още сълзи аз безкрай ще роня,
защото все в прокуда ще е оня,
когото ще очаквам всеки ден!...
Въже, измами той и теб, и мен:
любовен път от тебе не направи,
а мен вдовица девствена остави!...
Отнес го в стаята ми! Да вървим!
Смъртта ще е за мен жених любим!

__ДОЙКАТА__

Върви си в стаята! Ще ти докарам
таз нощ Ромео! Да те утеши!
Не чуваш ли? Ще дойде! Той сега е
при брат Лоренцо, тоя твой съпруг!

__ЖУЛИЕТА__

Да, дай му този пръстен и да знае,
че чакам го за сетно сбогом тук!

Излизат.

Трета сцена

В килията на брат Лоренцо.
Влиза Брат Лоренцо.

__БРАТ ЛОРЕНЦО__

Излез, излез, уплашени човече!...
Скръбта се влюби в чара ти, Ромео,
нещастieto се венча за теб!

Влиза Ромео.

__РОМЕО__

Разказвай, отче! Казвай: на какво
осъден съм? Каква злина незнайна
подава ми ръка за запознанство?

__БРАТ ЛОРЕНЦО__

Да, ти премного се сдружи с бедите.
Съдът на княза каза своята дума.

__РОМЕО__

И ме изпраща пред съда на Бога?

__БРАТ ЛОРЕНЦО__

По-мека е присъдата, която
изрече той: изгнание, не смърт.

__РОМЕО__

Изгнание? Смили се! „Смърт“ кажи!
Изгнанието е за мен по-страшно,
о, сто пъти по-страшно от смъртта!
Изгнание! Това не казвай само!

__БРАТ ЛОРЕНЦО__

В изгнание, но само от Верона,
а този свят е пъстър и широк!

__РОМЕО__

О, не! Извън Верона няма свят,
а само скръб, чистилище и ад!
„Изгнание от този град“ — туй значи
„изгнание от този свят“, или
друг начин да се каже „смърт“. С туй свое
„изгнан си“ ти главата ми отсичаш

със златна брадва, радостно усмихнат
на удара ѝ, който ме убива!

__БРАТ ЛОРЕНЦО__

О, смъртен грях! О, зла неблагодарност!
За твоето деяние законът
предвижда смърт; но благият ни княз
направи изключение от него
и замени с изгнание смъртта,
а ти, слепец, не виждаш милостта му!

__РОМЕО__

Мъчение — каква ти милост! Дето
е Жулиета, там за мен е раят,
и в него има право да живее
и да я вижда всяко куче, котка,
нищожна мишка; а Ромео — не!
На по-голяма почит са мухите,
които се роят край всяка мърша,
отколкото Ромео. Да, те могат
да кацат върху бялото вълшебство
на нейната ръка и да крадат
нектара свят на скромните ѝ устни,
които сякаш двойно руменят
от свян, че се целуват една друга!
Мухите могат, а Ромео — не!
Ромео е в изгнание. Мухата
върти се покрай нея, а пък мене
ме гонят, както гони се муха!
Изгнан съм аз, а пък мухите имат
свободен достъп във града! И казваш,
изгнание и смърт не са едно?
О, нямаше ли ти по-меко средство
да ме убиеш — остър нож, отрова —
освен това „в изгнание“? Таз дума
и в ада срещат с вой! Ах, как можа

ти, божият служител, мой учител,
наставник, изповедник, утешител,
да ме разкъсаш с грозния й звук!
„В изгнание!“

__БРАТ ЛОРЕНЦО__
Стой! Чуй ме, луди момко!

__РОМЕО__
„В изгнание“ — пак туй ще кажеш, зная!

__БРАТ ЛОРЕНЦО__
Не, като лек за него ще ти дам
на злите мъки сладостното мляко,
което философия зовем.
В изгнание ти с нея...

__РОМЕО__
Ето пак
„в изгнание“! По дявола! Дали
таз твоя философия ще може
да ми направи нова Жулиета,
да отмени съда или града
да пренесе в изгнание със мене?
Като не може, дръж си я за теб!

__БРАТ ЛОРЕНЦО__
Изглежда, лудите са без уши!

__РОМЕО__
Когато здравите са без очи!

__БРАТ ЛОРЕНЦО__
Не мога ли все пак да поговоря
за твойто положение?

__РОМЕО__

Не можеш!

За да говориш, трябва да го чувстваш.
Да беше млад и влюбен в Жулиета,
и току-що венчан, да бе убил
роднината ѝ; и да те изпращат,
пламтящ от страст, в изгнание — тогава
могъл би да говориш и да скубеш
косите си и, проснат на земята —
така! — за гроба си да взимаш мярка!

Чука се.

__БРАТ ЛОРЕНЦО__

Ромео, ставай! Някой чука! Скрий се!

__РОМЕО__

Не, никога! Освен ако мъглата
на моите въздишки ме закрие!

Чука се.

__БРАТ ЛОРЕНЦО__

Чуй, чукаят!... Кой е?... Вдигай се, Ромео!
Ромео, ще те хванат!... Ида!... Ставай!
Чука се.

Върви в читалнята ми!... Ида!... Боже,
какви детинщини!... Минутка само!
Чука се.

Кой чука толкова? Какво ви трябва?

__ДОЙКАТА__ (отвън)

Пуснете ме! Дошла съм по поръка
на мойта господарка Жулиета!

__БРАТ ЛОРЕНЦО__

Добре дошла тогаз!

Влиза Дойката.

__ДОЙКАТА__

Кажете, отче,
Ромео де е? Де е господарят
на господарката ми?

__БРАТ ЛОРЕНЦО__

Ей го, проснат,
пиян от своите собствени сълзи.

__ДОЙКАТА__

Тогава той със нея се покрива
така във всичкото, че ще ѝ влезе
във положението и ще дойде!
О, сродна мъка! Сходство на скръбта!
И тя, горката, също като него
реве и хълца, хълца и реве!...
Вдигнете се! И дръжте се по-твърдо!
Какъв омекнал! Може ли чак толкоз!
Не бива мъж да спада изведнъж
пред трудността, така де!

__РОМЕО__ (става)_

Дойко, дейко!

__ДОЙКАТА__

Недейте! Всички ще отдъхнем в гроба!

__РОМЕО__

За Жулиета ли приказваш ти?
Как тя посрещна станалото? Казвай:
не ме ли смята за грубиял убиец,
задето радостта ни опетних

със кръв за нея сродна? Как е? Где е?
Какво невестата ми тайна казва
за нашата разкъсана любов?

__ДОЙКАТА__

Какво ще каже! Плаче, та се къса —
в постелята се тръшка, скача пак,
пищи: „Тибалт!“ и после с вик: „Ромео!“
се просва възник!

__РОМЕО__

Сякаш това име,
изстреляно от смъртоносна цев,
я е убило, както този, който
нарича се с туй име, и уби
роднината! Кажи ми, отче мой,
кажи ми, във коя презряна част
на тялото ми обитава туй
злокобно име, за да го измъкна
от крепостта му!

Измъква шпагата си.

__БРАТ ЛОРЕНЦО__

Какво си ти? На вид изглеждаш мъж,
но си плачлив като жена, а буйстваш
със дивото безумие на звяр!
Приличаш и на трите, а това
е неприлично и не ти прилича!
Учудваш ме! Кълна се в своя орден,
че смятах те за по-благоразумен!
Не стига, че уби Тибалт, сега
посягаш и на себе си и с туй
желаеш да убиеш и жената,
живееща единствено чрез тебе!
Въставаш срещу род, земя, небе,

щом — рожба и на трите — се опитваш
да разрушиш единството им в теб!
Позор и срам! От тях ти надарен си
най-щедро с красота, любов и ум,
но като стар лихварин ги използваш
по начин, който знай, не прави чест
на тези красота, любов и ум!
Ти красотата си превръщаш в кукла
от мъртъв восък, като тъй отнемаш
от нея качества на мъжа;
клетвопрестъпна става любовта ти,
като убиваш крехката онази,
която се закле да любиш нежно;
умът ти, най-подир, венецът, който
краси любов и красота, избухва,
зле ползван, във ръцете ти подобно
барутница на неумел войник
и ти загиваш, сине мой, разкъсан
от своето оръжие! Стани!
Стани, човече! Твоята Жулиета
е жива, а за нея преди малко
ти бе умрял от страх. Върви ти, значи!
Тибалт те диреше да те убие,
но ти уби го. Значи, пак върви ти!
Законът, който готвеше ти смърт,
смекчи сърцето си. Върви ти пак!
Цял дъжд от щастие над теб се сипе,
съдбата те ухажда, пременена
в най-скъпите си дрехи, а пък ти
се цупиш като глезена девойка
и бягаш от късмета си! Пази се,
такива като теб завършват зле!
Качи се, както казахте си днеска,
във стаята на своята жена
и утеши я! Само че внимавай,
да не поставят стражата, преди

да си излязъл от града, защото,
преварят ли те, няма да достигнеш
до Мантуа. Когато бъдеш там,
ще потърпиш, додето разгласим
женитбата ви, усмирим враждата,
измолим милосърдие от княза
и те извикаме да се завърнеш
със радост многократно по-голяма
от мъката, с която заминаваш!...
Ти, жено, тръгвай! Нека Жулиета
направи тъй, че всички да си легнат
по-рано днес — скръбта ще ги приспи.
Ромео ще пристигне, тъй кажи й.

__ДОЙКАТА__

О, Боже, бих стояла цяла нощ
да слушам мъдрости! Голямо нещо
е туй, учеността!... Ще кажа, значи,
на господарката да ви очаква.

__РОМЕО__

Кажи й! И кажи й, че готов съм
да чуя справедливия й съд.
Дойката тръгва и пак се връща.

__ДОЙКАТА__

Уф, старост! Този пръстен е от нея.
Вземете го! И не губете време!

Излиза.

__РОМЕО__

С каква надежда този дар ме огрява!

__БРАТ ЛОРЕНЦО__

Върви! На добър път! Повтарям: трябва

таз вечер преди стражата да бъдеш
извън града или пък утре рано
да се измъкнеш преоблечен. Тръгвай!
Докато чакаш в Мантуа, по твоя
прислужник ще ти съобщавам всичко,
което става тук! На добър час!
Е, хайде! Дай ръка, че става късно!

__РОМЕО__

Цял час тъй аз стоял бих на колене,
ако не бе едно небе пред мене!
Прощавай, отче!

Излиза.

Четвърта сцена

Стая в дома на Капулети.
Влизат Капулети, Синьора Капулети и Парис.

__КАПУЛЕТИ__

Такава завъртя ни, драги графе,
че нямах случай да говоря с нея.
Те много се обичаха с Тибалт.
А пък и аз обичах го. Съдба!
Какво да правиш, всички ний сме смъртни.
Сега е късно. Легнала е вече.
Признавам, че ако не бяхте вие,
и аз да съм в леглото си от час.

__ПАРИС__

Да, да, додява, който се годява
в жалейни дни. Синьора, лека нощ!
И поздравете дъщеря си!

__СИНЬОРА КАПУЛЕТИ__

С радост.

А утре сутрин ще говоря с нея.
Сега се е затворила в скръбта си.

__КАПУЛЕТИ__

Но аз, мой графе, отсега ще дръзна
да ви предложа нейната любов.
Тя волята ми няма да пречупи.
Аз вярвам в туй! Какво ти вярвам — знам го!
Жена, преди да легнеш, навести я
във стаята й — нека чуе вече
за любовта на dragия ни Парис
и затова, че — слушаш ли ме? — в сряда...
Но чакай! Днес какво сме?

__СИНЬОРА КАПУЛЕТИ__

Понеделник.

__КАПУЛЕТИ__

Как? Понеделник? Хм, тогава сряда
е малко рано. Нека е четвъртък.
В четвъртък, значи, тя ще се венчае
за скъпия ни граф. А вие, синко,
готов ли сте? Или да поотложим?
Ще бъде скромно. Само между свои.
Защото, ако вдигнем шумна сватба
тъй скоро след Тибалтовата смърт,
ще кажат, че не тачим паметта
на сродника си. Половин дузина
поканени и толкоз. Във четвъртък.
Какво ще кажете?

__ПАРИС__

О, само туй, че
бих искал тоз четвъртък да е утре!

__КАПУЛЕТИ__

Тогава тръгвайте! Четвъртък, значи...
Ти, жено, говори със Жулиета,
преди да легнеш, и я подготви
за предстоящия ѝ сватбен ден.
Доскоро, графе!... Запалете свещи
във стаята ми! Толкова е късно,
че още малко и ще стане рано!
Спокойна нощ!

Излизат.

Пета сцена

В градината на Капулети.
Горе на прозореца се показват Ромео и Жулиета.

__ЖУЛИЕТА__

Нима си тръгваш? Има още време
до утрото! Не беше чучулига,
а славей, вярвай, славей туй, което
прониза боязливия ти слух.
Той пее нощем в клонките на нара.
Повярвай, беше славей, мили мой!

__РОМЕО__

Не, беше чучулигата. Така
звъни вестителката на зората.
Не беше славей. Погледни, любов,
как злобните лъчи поръбват вече
редеещите облаци на изток.
Нощта гаси свещите си и, румен,
денят наднича, вдигнал се на пръсти,
зад планините. Трябва да вървя.

Смърт чака ме, ако остана тук!

__ЖУЛИЕТА__

Не, туй не е денят. Това е друг,
отделен плам, от слънцето излъхнат,
да те предшества като факлоносец
във пътя ти към Мантуа таз нощ.
Затуй не бързай! Имаш много време!

__РОМЕО__

Така да бъде! Нека смърт ме вземе!
Щастлив я чакам, щом я искаш ти!
Оназ дрезгавина не е окото
на утрото, а някакъв отблясък
от лунния светлик; тоз вик в небето
чуй! Чу ли го? — не е от чучулига,
не, то е славей. Нека той възслави
смъртта, която е добре дошла!...
Да си побъбрим, ангел мой, ела!
Какво ти е? Денят е тъй далече!

__ЖУЛИЕТА__

Не е! Не е! Върви си! Ден е вече!
И чучулига зла е туй, което
с нестройни крясъци дере небето!
Уж сладкопойна, а какво горчиво
страдание ни носи песента й!
Очи със жабата била сменила* —

[* __,... Очи със жабата била сменила...“__ — Понеже жабата има големи очи, а чучулигата — малки, народното поверие казвало, че те са се разменили. Жулиета би желала да чуе вечерното квакане на жабите вместо песента на утринната чучулига.]

да беше разменила и гласа си,
понеже той със своя утрин звук
жестоко ни дели един от друг!
Върви, върви, любими! Вече съмва!

__РОМЕО__

За други съмва, а за нас се стъмва!

Влиза — откъм стаята — Дойката.

__ДОЙКАТА__

Жулиета! Ей, Жулиета?

__ЖУЛИЕТА__

Какво има?

__ДОЙКАТА__

След малко майка ти ще бъде тук!

Навън е светло! Миличка, внимавай!

Излиза.

__ЖУЛИЕТА__

Тогава: ден, ела! Живот, прощавай!

__РОМЕО__

Една целувка и се спускам, мила!

__ЖУЛИЕТА__

И тъй да ме напуснеш имаш сила,

о, мой любовнико, съпруге мой!

Пиши ми всеки ден от всеки час!

Да, тъй го казвам, тъй като без тебе

в минутката ще има много дни!

По тази сметка аз ще съм старица,

когато се завърнеш!

__РОМЕО__

Сбогом, скъпа!

При всеки сгоден случай занапред

от мен ще имаш вести и привет!

__ЖУЛИЕТА__

Ах, вярваш ли, че ще се видим пак?

__РОМЕО__

Разбира се! И някой ден с усмивка
ще си припомним за тези сълзи.

__ЖУЛИЕТА__

О, Господи! Предчувствувам беда!
Като те гледам в тъмното там долу,
приличаш на мъртвец във черен гроб!
Изглеждаш ли ми тъй или си бледен?

__РОМЕО__

И ти си бледна. Мъката ни пие,
затуй приличаме на мъртви ние.
Прощавай!

Излиза.

__ЖУЛИЕТА__

Съдба, наричат те непостоянна —
защо тогава постоянно мъчиш
тоз, който ми се кле във постоянство?
Бъди непостоянна и когато
при тебе постои ден-два, пусни го
за постоянно тук!

__СИНЬОРА КАПУЛЕТИ__ (отвън)_

Не спиш ли, дъще?

__ЖУЛИЕТА__

Кой вика? Боже! Майка ми! Дали
не си е още легнала, или

е вече станала? Защо ли иде?

Влиза Синьора Капулети.

__СИНЬОРА КАПУЛЕТИ__

Какво ти има, дъще?

__ЖУЛИЕТА__

Зле съм, майко.

__СИНЬОРА КАПУЛЕТИ__

За братовчед си още лееш сълзи?

С тях гроба му ти няма да размиеш.

Спри! Малко плач е знак за много обич
но много плач е знак за малко ум.

__ЖУЛИЕТА__

Бе близък мой тоз, който ме напусна;
затуй аз плача!

__СИНЬОРА КАПУЛЕТИ__

Няма с плач да върнеш
напусналия те!

__ЖУЛИЕТА__

И затова
плачът не ме напуска!

__СИНЬОРА КАПУЛЕТИ__

Знам те, плачеш
не толкоз за Тибалт, а затова, че
злодеят, който го уби, е жив!

__ЖУЛИЕТА__

Какъв злодей?

__ СИНЬОРА КАПУЛЕТИ __
Ромео! Как „какъв“!

__ ЖУЛИЕТА __ (настрани) __
„Ромео“ и „злодей“ са разделени
от цяла бездна!... Бог да му прости!
Прощавам му от все сърце. И все пак
друг никой тъй сърцето ми не мъчи!

__ СИНЬОРА КАПУЛЕТИ __
Защото знаеш, че живее нейде!

__ ЖУЛИЕТА __
А е далеч от моите ръце!
Да трябваше аз само да му плащам!

__ СИНЬОРА КАПУЛЕТИ __
Ще му платим, бъди спокойна, дъще!
Сега във Мантуа живее той —
аз там ще пратя свой доверен, който
с такова питие ще го почерпи,
че той ще иде сигурно и бързо
на гости на Тибалт; а туй, аз вярвам,
ще те задоволи.

__ ЖУЛИЕТА __
Да, аз не мога
да се почувствувам задоволена,
преди да съм видяла тук до мен
Ромео... Мъртъв!... Мъртъв е духът ми,
заради близкия ми, майко моя!
Вий намерете ми човека само,
пък аз отровата ще му приготвя
такава, че когато я приеме,
Ромео да заспи спокоен сън!
Как мразя да дочувам това име

и да не мога да излея тази
любов, която на Тибалт дължа,
върху едва разцъфналото тяло
на този, който го е умъртвил!

__СИНЬОРА КАПУЛЕТИ__
От тебе средството, от мен човека.
Но аз ти нося радост, дъще моя!

__ЖУЛИЕТА__
Навреме ще е тя сред толкоз скръб.
Каква е? Съобщете ми я, майко!

__СИНЬОРА КАПУЛЕТИ__
Какъв грижлив родител имаш, дъще!
Скръбта ти за да пръсне, той ти готви
нечакан празник, за какъвто, вярвай,
не сме мечтали нито ти, ни аз!

__ЖУЛИЕТА__
Наистина ли? И какъв е той?

__СИНЬОРА КАПУЛЕТИ__
В четвъртък сутрин знатният и хубав
граф Парис ще те придружи във храма
на Свети Петър, за да те направи
във него своя радостна съпруга!

__ЖУЛИЕТА__
Пък аз кълна се в храма и в светеца,
че ще се радвам да си вземе друга!
Защо е нужно да се бърза толкоз?
Не е отворил дума за годеж,
а вече ще ме води пред олтара!
Кажете на баща ми, скъпа майко,
че аз не ща да се омъжвам още

и че, повярвайте, бих предпочела
Ромео — към когото аз си зная
какво изпитвам! — пред един такъв
граф Парис! Няма що, чудесен празник

__СИНЬОРА КАПУЛЕТИ__
Баща ти иде! Нека сам те чуе!
Ще те научи той да се опъваш!

Влизат Капулети и Дойката.

__КАПУЛЕТИ__
При залез-слънце чести и понятни
са капките роса, но — Боже мой! —
откак залезе слънцето на брат ни,
проля ти, дъще моя, дъжд-порой!
Е, стига вече! Сякаш водоскок!
Преставай, хайде! Уж такава дребна,
а в теб се крие цяла морска буря:
очите ти море са, непрестанно
във приливи и отливи на сълзи;
прилично на злочеста платноходка
е тялото ти, плаващо сред тях;
а — вихри сякаш — твоите въздишки
ведно с вълните ще те съкрушат,
ако във кратко време не настъпи
спасително затишие!... Ти, майко,
предаде ли й волята ни, а?

__СИНЬОРА КАПУЛЕТИ__
Предадох я, но тя не ще да знае!
За гроба си дано да се венчае!

__КАПУЛЕТИ__
Какво? Какво? Я, повтори го пак?
Не ще да знае ли? Не се гордее?

Не ни е благодарна за това, че
на недостойна като нейна милост
намерили сме тъй достоен мъж?

__ЖУЛИЕТА__

Не, горда — не, но благодарна — да.
Със лошото не мога да съм горда,
но благодарна съм ви, като зная,
че с него сте ми мислили доброто.

__КАПУЛЕТИ__

Я, пак да чуя! Как? Я, как го рече!
Ще ми предава логики на мене!
Била ни благодарна, но не горда!
„Не мога — мога!“ Хубостница недна!
Тез твои „благодарни-млагодарни“
и „горди-морди“ да ги прекратиш,
красавице, и тез краченца виж
да са готови, за да те докарат
четвъртък в черква, че ако не,
ще те закарам в клетката, в която
развеждат курвите! Вън, мършо бледа!
Марш, вощеницо!

__СИНЬОРА КАПУЛЕТИ__

Стига! Полудял сте!

__ЖУЛИЕТА__

На колене ви умолявам, татко!
Изслушайте ме! Само една дума!

__КАПУЛЕТИ__

Развратница! Върви да се обесиш,
пачавра със пачавра! И повтарям:
за черквата готви се или хич
недей ми се явява пред очите!

Мълчи! Не говори! Не възразявай!
Че както ме сърбят ръцете!... Жено,
оплаквахме се, че с едничка рожба
небето беше ни благословило,
а то излезе, че и тя е много
и че били сме прокълнати с нея!
Марш, кучка с кучка!

__ДОЙКАТА__

Грехота е, дето
така наричате я, господарю!
Да я закриля Господ!

__КАПУЛЕТИ__

Виж я ти,
Синьора Мъдрост! Бягай да клюкарстваш
със сватите си!

__ДОЙКАТА__

Че какво съм рекла?

__КАПУЛЕТИ__

Ах, Господи!...

__ДОЙКАТА__

Човек да не продума!

__КАПУЛЕТИ__

Тук ще мълчиш! Раздавай ум на чашка
със стринките си!

__СИНЬОРА КАПУЛЕТИ__

Мъжо, прекалихте!

__КАПУЛЕТИ__

Свето причастие! Ще полудея!

По всяко време — час, минутка, миг —
на работа, сред отдих, денем, нощем,
във общество и сам, едно съм мислил:
да я омъжа! И сега, когато
съм й намерил благородник, знатен,
заможен, млад и който, освен туй,
е пълен — нещо повече — натъпкан
със качества, изобщо мъж-мечта,
да вземе тази кукла, тази цивра
да вика: „Не го искам за съпруг“,
„Не ми харесва“, „Още ми е рано“,
„Простете ми.“ Аз ще ти дам едно
„Простете ми“, ако не се справиш!
Ще те изпратя тебе да пасеш,
където щеш, но не във моя дом!
Ти ме познаваш, аз не се шегувам!
Опичай си ума! Четвъртък ей го:
ако желаш да те имам своя,
ще бъдеш тъй добра да вземеш тоя,
когото съм избрал; ако ли не,
ще съм без жал, дори на колене
да ми се молиш! Не! Кради, проси,
пукни сред път или се обеси —
аз няма никога да те призная
за своя дъщеря и няма толкоз
от моите имоти да ти дам!
Помни ми думата и размисли си,
защото аз ще знам да я сдържа!

Излиза.

__ЖУЛИЕТА__

О, няма ли над облаците милост,
която да надникне в мойта скръб?
Не ме отблъсквайте, о, майко моя!
Поотложете сватбата за месец,

за седмица! Ако това не може,
то застелете брачното ми ложе
във гробницата, дето спи Тибалт!

__СИНЬОРА КАПУЛЕТИ__

Недей ми говори! Не те познавам!
Прави каквото щеш! Аз скъсвам с теб!

Излиза.

__ЖУЛИЕТА__

О, Боже! Дойчице, какво да правя?
Съвет ми дай: мъжът ми е тук долу,
а мойта клетва — горе. Само той,
оставяйки земята, би могъл
оттам да ми я спусне, не дай Боже!
Ах, посъветвай ме! Защо небето
прилага толкова ужасни клопки
за същества тъй слаби като мен!
Каж ми нещо! Нямах ли една
утеха малка?

__ДОЙКАТА__

Имам! Как да нямам!

Ромео е в изгнание и аз
главата си залагам, ако той
посмее да се върне да те иска!
Най-много да довтаса тука скришом.
И тъй като понеже е така,
то, мене ако питаш, взимай графа!
Мъж и оттатък! Тоя твой Ромео
пред него е парцал! Как само стреля
със погледа, ще кажеш: млад орел!
Да пукна, ако тоя втори брак
не е късмет за теб, защото графът
къде-къде е по-добър от твоя

предишен мъж! И после той е мъртъв,
или ако не е — все туй, защото
не върши работа, макар и жив!

__ЖУЛИЕТА__

Кажи ми, от сърце ли ми говориш?

__ДОЙКАТА__

И от душа! Ако те лъжа, нека
отида в ада!

__ЖУЛИЕТА__

Чул те Господ!

__ДОЙКАТА__

Как?

__ЖУЛИЕТА__

Ти даде ми надежда и аз искам
небето да се вслуша в твоите думи.
Върви при майка ми и й кажи,
че съм отишла да се изповядам
при брат Лоренцо за това, че днеска
ядосах татко.

__ДОЙКАТА__

Хубаво! Отивам!

Излиза.

__ЖУЛИЕТА__

Проклетя врачка! Дяволица гнъсна!
Кое е по-греховно: че ме кара
да изменя на брачната си клетва
или че хули моя мъж с езика,
със който го разхвалваше преди?

Ще ме съветва! Отсега нататък
далеч от мен! Отивам при отца.
Без цяр ако се върна и оттам,
да си отида от света ще знам!

Излиза.

Четвърто действие
Първа сцена

В килията на брат Лоренцо.
Влизат Брат Лоренцо и граф Парис.

__БРАТ ЛОРЕНЦО__
В четвъртък? Много скоро, господине!

__ПАРИС__
Тъй иска тъстът ми, а аз не ща
на бързането му да преча с бавност.

__БРАТ ЛОРЕНЦО__
Но казвате, че вам не е известно
какво тя мисли. Туй не е добро.

__ПАРИС__
Тя тъй без мярка плаче за Тибалт,
че нямах как за обич да продумам.
Венера, отче, мъчно се усмихва
в почернен дом. Но нейният баща,
боейки се, че младата й скръб
добива застрашителни размери,
разумно пожела да спре потопа
на сълзите й, който се надига
в самотността и може би ще спадне
в задржания съпружески живот.

Сега узнахте, отче, защо трябва
да ускорите нашата венчавка.

__БРАТ ЛОРЕНЦО__ (настрани) __
Бих искал да не зная защо трябва
да я забавя!... Ето я и нея!

Влиза Жулиета.

__ПАРИС__
Добрутро, моя прелестна невясто!

__ЖУЛИЕТА__
Такава ще ви бъда пред олтара.

__ПАРИС__
В четвъртък и това ще стане, драга!

__ЖУЛИЕТА__
Ако е писано.

__БРАТ ЛОРЕНЦО__
Виж, туй е вярно!

__ПАРИС__
На изповед ли идеш при отца?

__ЖУЛИЕТА__
Не искайте да ви се изповядвам!

__ПАРИС__
Признай пред него, че обичаш мен!

__ЖУЛИЕТА__
Отдавна знае той кого обичам.

__ПАРИС__

Щастливецът съм аз, нали е тъй?

__ЖУЛИЕТА__

Ако е тъй, добре е да го чуе
отецът не пред вашето лице.

__ПАРИС__

Но твоето лице повяхва в сълзи!

__ЖУЛИЕТА__

Сълзите няма да му навредят —
то никога не е било красиво.

__ПАРИС__

С тез думи ти обиждаш го по-тежко
отколкото уврежда го плачът ти!

__ЖУЛИЕТА__

Обида няма в истината, графе,
и аз си му я казвам във лицето.

__ПАРИС__

Но то след малко няма да е твое!

__ЖУЛИЕТА__

То и сега не ми принадлежи!...
Свободен ли сте вече, благи отче,
или да дойда пак подир вечерня?

__БРАТ ЛОРЕНЦО__

Свободен съм, умислена ми дъще.
Ще извинявате, любезни графе!...

__ПАРИС__

Опазил Бог, да ви попреча с нещо

на святата беседа! Жулиета,
в четвъртък сутринта ще ви разбудя.
От мен вземете таз целувка свята!

Излиза.

__ЖУЛИЕТА__

Ах, бързо, отче, затвори вратата
и тук ела, да плачеш с мен, нещастна,
без помощ, без надежда, без утеха!

__БРАТ ЛОРЕНЦО__

О, Жулиета, зная твойта мъка.
И моята глава не я побира!
Узнах, че твойт татко е решил
да те венчае с графа във четвъртък!

__ЖУЛИЕТА__

Не казвай, че го знаеш, щом не знаеш
да кажеш как да го предотвратя!
Ако във твоя разум няма помощ,
кажи, че в мойта твърдост има разум,
и аз ще си помогна с този нож!
Бог двете ни сърца във обич сплете,
ти в брачна връзка свърза ни ръцете;
и знай, пресвети отче, че преди
ръката ми нов подпис да постави,
преди сърцето ми да се отметне,
туй тук предателството им ще спре.
Затуй от своя многодетен опит
дири съвет, че иначе между мен
и невъзможното тоз хладен съдник
без бавене ще разреши въпроса,
от който твойта възраст и изкуство
не са могли да ми посочат изход.
Не се бави! Жадувам да изчезна,

щом ползата от теб е безполезна!

__БРАТ ЛОРЕНЦО__

Не бързай, дъще! Виждам лъч надежда,
но нейният успех е свързан с план
отчаян като случая, от който
той сам е излаз: щом намериш сили
да се убиеш, за да не приемеш
венчилото с граф Парис, вероятно
ще имаш смелостта да се подложиш
на нещо друго, близко до смъртта.
Готова ли си? Ако да, кажи ми,
и мисля, че ще имам лек за теб.

__ЖУЛИЕТА__

О, заповядай ми, и аз ще скоча
от най-висока кула; изпрати ме
в свърталището на крадци среднощни;
мушни ме във гнездо на пепелянки;
с верига прикови ме към стръвница;
спусни ме в костница, догоре пълна
с пищали и със черепи беззъби,
или във пресен гроб, под общ саван
с покойника; да, всички тези неща —
които нявга, само споменати,
са ме изпълвали със страх — сега,
кажи ми само, и ще ги извърша
без колебание, за да остана
съпруга на любимия си мъж!

__БРАТ ЛОРЕНЦО__

Тогава чуй: иди си у дома,
кажи на своите, че приемаш графа
и дай си весел вид. А вечерта
пред сватбата ви — тоест утре вечер —
предлог си намери да си самичка,

когато ще си лягаш, и недей
да пускаш дойката да спи при теб.
Дръж тази стъкленичка и в леглото
изпий ѝ съдържимото до капка!
Щом сториш го, по всичките ти жили
ще протече студен и сънен ток;
размереният удар на сърцето
ще се забави; пулсът ти ще спре;
ни дишане, ни топлина ще казват,
че жива си: трендафилът на твоите
страни и устни ще повехне в миг
до цвят на пепел и ще се затворят
прозорците на твоите очи
като при смърт; във трупна вкочанялост
ще бъдат крайниците ти — и тъй ще спиш
четирсет и два часа, след което
като от сладък сън ще се събудиш.
Така, на утрото, когато дойде
женихът да те вземе, ти ще бъдеш
все още мъртва, и по обичая
в разкошни дрехи и в открит ковчег
ще те положат в гробницата древна
на Капулетите. А дотогава
аз вече ще съм писал на Ромео
за плана ни и той ще дойде тук,
за да присъствува със мен на твойто
пробуждане и да те отведе
във Мантуа преди зори. Така
лекът ми от срама ще те опази,
ако не се пречупи твърдостта ти
от нерешителност и женски страх.

__ЖУЛИЕТА__

О, дай го! Дай! За страх не говори!

__БРАТ ЛОРЕНЦО__

Вземи го! Тръгвай и бъди безстрашна!
Пък аз ще пратя по един монах
писмо във Мантуа до твоя мъж.

__ЖУЛИЕТА__

Любов, ти дай ми своята сила скрита,
а силата ще ми даде защита!
Прощавай, отче!

Излизат.

Втора сцена

Зала в дома на Капулети.
Влизат Капулети. Синьора Капулети, Дойката и Слуги.

__КАПУЛЕТИ__

Върви и ги кани по този списък!
Първи слуга излиза.
Ти бягай да намериш двайсетина
най-опитни готвачи! И внимавай!

__ВТОРИ СЛУГА__

Знам ги на пръсти, господарю! А които не знам, ще ги подложа на
пръстната проба.

__КАПУЛЕТИ__

Каква е тази проба?

__ВТОРИ СЛУГА__

Ами нали се казва: „Лош готвач пръсти не облизва.“ Който не си
облизва пръстите, няма да го взема!

__КАПУЛЕТИ__

Хайде, върви!

Втори слуга излиза.
Май няма да успееме със всичко.
Къде е Жулиета? При монаха?

__ДОЙКАТА__
На изповед при него, господарю.

__КАПУЛЕТИ__
Това е хубаво. Дано я вкара
във пътя, тази щура твърдоглавка!

Влиза Жулиета.

__ДОЙКАТА__
Пристига, ей я! И каква засмяна!

__КАПУЛЕТИ__
Къде се губи, малка инатчийке?

__ЖУЛИЕТА__
Където се научих да се кая
за упоритото си непокорство
към вас и волята ви. Брат Лоренцо
ми нареди да ви поискам прошка
на колене. Простете, господарю!
От днес нататък ще се оставям
да бъда направлявана от вас.

__КАПУЛЕТИ__
Ти бягай, събщи това на графа!
Тоз взел ще го стегнем още утре!

__ЖУЛИЕТА__
Аз срещнах графа при отец Лоренцо
и в рамките на скромността му дадох
да разбере сърдечното ми чувство.

__КАПУЛЕТИ__

Виж, туй ме радва! Хубаво! Вдигни се!
Тъй трябва!... Казах, бягайте за графа!
Да дойде бързо! Още ли сте тука?...
Да, този брат е истински светец.
Верона цяла му е задължена!

__ЖУЛИЕТА__

Ще дойдеш ли във стаята ми, дойке,
да ми помогнеш да реша кой накит
да сложа утре?

__СИНЬОРА КАПУЛЕТИ__

Вдругиден, не утре.
Защо е нужно да се бърза толкоз?

__КАПУЛЕТИ__

Не, утре, утре! Тръгвай с нея, старо!

Жулиета и Дойката излизат.

__СИНЬОРА КАПУЛЕТИ__

Кога ще се приготвим? Вече нощ е!

__КАПУЛЕТИ__

Бъди спокойна! Като се запретна,
набързо ще сколасаме със всичко!
Ти помогни й в избора на дреха,
пък аз ще мина тази нощ без сън.
Сега ще видиш!... Този път аз сам
ще домакинствам!... Хей... Кой са тези?
Е, нищо! Ще отскоча сам да кажа
на графа, че венчавката е утре.
Олекна ми, откакто се разбра, че
омекна нравът на това глупаче!

Излизат

Трета сцена

В стаята на Жулиета.

Влизат Жулиета и Дойката.

__ЖУЛИЕТА__

Да, тази рокля най ще ми отива,
но, моля ти се, мила, остави ме
таз нощ сама! Аз трябва да отправя
безброй молитви към небето горе,
дордето го склоня да се усмихне
към моята душа, която — знаеш —
е грешна и почернена от срам!

Влиза Синьора Капулети.

__СИНЬОРА КАПУЛЕТИ__

Заети ли сте? Трябва ли ви помощ?

__ЖУЛИЕТА__

Не, майко моя. Вече имам всичко,
което ми е нужно. Ще ви моля
таз нощ да ме оставите сама.
Вземете дойката, да ви помогне,
защото сигурна съм, че до утре
миг няма да се спрете.

__СИНЬОРА КАПУЛЕТИ__

Лека нощ!

Спокоен отдих, мила! Той ти трябва.

Излиза заедно с Дойката.

ЖУЛИЕТА

Прощавайте! Бог знай кога със вас
отново ще се срещнем. Ах, усещам
по жилите ми да минава вече
ужасен хлад, от който прималявам!
Ще ги извикам да ми вдъхнат смелост!
Ей, дойке!... Но защо ли ми е тя?
Ела, о, стъкленичко!
Ами ако изобщо не подейства?
Ще трябва да отида пред олтара!
Не, ти ще ме спасиш! До мен легни!
Поставя до себе си кинжала.
Какво ли пък, ако във нея има
отрова, със която този старец
желае хитро да убие мен,
за да не бъде сам опозорен,
задето ни е свързал със Ромео?
Възможно е! Не, не, не е възможно!
Цял свят го знае като свят човек!
Ами ако събудя се самичка
от смъртния си сън, преди Ромео
да е дошъл да ме освободи?
О, грозна мисъл! Зная, ще умра
от задушаване в онази дупка,
в която сигурно не влиза лъх
свободен въздух! Пък и да намеря
какво да дишам, няма ли, когато
представя си, сред нощ и смърт, че съм
във древното вместилище, в което
са сбрани костите на всички мои
предци, погребвани от векове;
в което, току-що положен, гние
под бял покров убитият Тибалт;
в което — казват — призраци среднощ
излизали... о, няма ли, когато

се съживя сред миризми на гнилоч
и писъци, подобни на онези
на мандрагората*, които — казват —

[* _Мандрагора_ — Според поверието корените на това екзотично
растение, на което били приписвани различни целебни и магически
свойства, имали форма на човешко тяло и стенели при изскубване.]

довеждали човеците до лудост...

О, няма ли сред целия тоз ужас
да се побъркам и да затанцувам
над костите на своите деди,
да раздера покроя на Тибалт
и с кокала на някой свой пралядо
да пръсна полуделия си мозък?

О, виждам братовчед си да преследва
виновника за неговата смърт!

Стой, стой! Тибалт! Ромео, бягай, бягай!
За тебе пия, о, любими мой!

Пада в леглото си.

Четвърта сцена

Зала в дома на Капулети.

Влизат Синьора Капулети и Дойката.

__СИНЬОРА КАПУЛЕТИ__

На, дръж ключовете, донес подправки!

__ДОЙКАТА__

Сладкарят иска дюли и фурми.

Влиза Капулети.

__КАПУЛЕТИ__

По-бързо! Вторите петли пропяха!

Минава три — камбаната удари!
Анджелика, недей пести месото
във баничките!

__ДОЙКАТА__
Я си полегнете!
Какво току се пяхате навред!
А утре ще сте болен!

__КАПУЛЕТИ__
Ти не бой се!
Друг път по цели нощи не съм мигвал
и нищо ми е нямало!

__СИНЬОРА КАПУЛЕТИ__
Да, знаем,
мишкувал сте, ала сега ще спите,
защото вашата жена не спи!

Излиза заедно с Дойката.

__КАПУЛЕТИ__
Жена ревнива здравето разбива!
Влизат Слуги, които носят кошници, дърва.
Какво е туй?

__ПЪРВИ СЛУГА__
Не зная, господарю.
За кухнята там нещо.

__КАПУЛЕТИ__
Бърже, бърже!
Първи слуга излиза.
Това не са дърва! Върви за сухи!
Попитай Пиетро, той ги знае де са.

__ВТОРИ СЛУГА__

Тя, моята глава, е, господарю,
по дървената част. И сам ще мога!

__КАПУЛЕТИ__

Добре го рече! Духовит простак!
Ще те направя главен дървеняк!
Но бързай, че да няма дървен господ!
Втори слуга излиза.
Брей, съмва вече! Графът, току-виж,
пристигнал с музиката!
Чува се музика.

Ей го, на!

Хей, жено! Дойке! Глухи ли сте? Идат!
Влиза отново Дойката.
Буди Жулиета! Помогни й бързо
да се докара! Аз ще поприказвам
със младоженеца. Не се влачи!
Той вече е пред къщи! Бързай, бързай!

Излизат.

Пета сцена

В стаята на Жулиета.
Влиза Дойката.

__ДОЙКАТА__

Хей, господарко! Жулиета! Жули!
И как дълбоко е заспала само!
Да ти е жал да я събудиш просто!...
Хей, агънце! Сънливке! Хайде, ставай,
че сватбата те чака!... Нито дума!
Ха, запасяваш се! И умно правиш,
защото гарантирам ти, че графът

решил е — хе, и бас държа, че твърдо! —
минутка да не ти даде за сън
през идващата нощ!... Прости ми, Боже!
Уста греховна!... Колко здраво спи!
Но трябва да я будя... Жулиета!
Хей, Жулиета! Е, щом искаш, нека
да те завари графът, както спиш.
Внимавай само да не ти... О, Боже!
Облечена! И с дрехите в леглото!
Макар насила, но ще я събудя...
Хей, ставай! Жулиета! Жулиета!
О, Боже! Помощ! Мъртва! Помощ! Мъртва!
О, да не бях се раждала! О, малко
да сръбна! Господарю! Господарко!

Влиза Синьора Капулети.

__СИНЬОРА КАПУЛЕТИ__
Защо крещиш така?

__ДОЙКАТА__
О, черен ден!

__СИНЬОРА КАПУЛЕТИ__
Какво е станало?

__ДОЙКАТА__
О, вижте, вижте!

__СИНЬОРА КАПУЛЕТИ__
Детето ми! Животът ми! О, Боже!
О, събуди се! Отвори очи!
Върни се към живота или аз
ще дойда с тебе! Помощ!... Викай помощ!

Влиза Капулети.

__КАПУЛЕТИ__

Къде е дъщеря ти? Графът чака!

__ДОЙКАТА__

Отиде си! Предала дух, горката!

__СИНЬОРА КАПУЛЕТИ__

Умряла е! Умряла е! О, Боже!

__КАПУЛЕТИ__

Какво говорите, бе? Я да видя!
О, Господи! Студена като лед!
Вдървила се е! Пулсът ѝ не бие!
Животът е напуснал тези устни!
Смъртта студена като ранен скреж
попарила е скъпото ни цвете!

__ДОЙКАТА__

О, черен ден!

__СИНЬОРА КАПУЛЕТИ__

О, неизмерна скръб!

__КАПУЛЕТИ__

О, скръб, която караш ме да викам,
а стисваш гърлото ми да немее!

Влизат Брат Лоренцо, Граф Парис и свирачи.

__БРАТ ЛОРЕНЦО__

Готова ли е булката за черква?

__КАПУЛЕТИ__

Да иде — да, но не и да се върне!
О, сине мой, в предсватбената нощ

Смъртта преспа със своята невеста!
Да, она, костеливият с косата,
те изпревари и отне цвета
на годеницата ти и ми стана
омразен зет, ненавистен наследник!
Да, той сега празнува сватба с нея,
а аз умирам и ще завеща
живот, имот, каквото имах — нему!

__ПАРИС__

Затуй ли тъй жадувах тази утрин,
та тази гледка тя да ми дари?

__СИНЬОРА КАПУЛЕТИ__

Проклет, злочест, омразен, пъклен ден!
Час, най-злочест от всички часове,
които времето е извървяло
във морния си друм! Едно ми беше,
единствено за радост и разтуха,
и ето че смъртта ми го отне!

__ДОЙКАТА__

О, мъка, мъка! О, ужасна мъка!
О, черен ден! Най-черният от всички,
които виждала съм досега!
Отде се взе, о, зъл, омразен, грозен,
невиждан до ден-днешен черен ден!

__ПАРИС__

О, аз — презрян, оплют, разбит, отритнат!
Омразна смърт, от тебе изпреварен,
ограбен подло! Моя невъзвратна!
Без теб, живот, животът ми е смърт!

__КАПУЛЕТИ__

О, аз — осмян, сломен, убит, погребан!

О, злополучен миг, защо дойде
да хвърлиш в мрак сияйния ни празник?
О, чедо мое! О, нещастна моя!
О, няма го детето ми! О, с него
погребва Бог последната ми радост!

__БРАТ ЛОРЕНЦО__

Достатъчно! Скръбта ви става срамна!
Не воля давайки на шумни вопли,
неволя се лекува! Таз девойка
принадлежеше вам и на небето.
Сега небето има я изцяло —
и по-добре за нея. От смъртта
вий свойто не увардихте, а горе
небето свойта част от нея пази
за вечни времена. За вас бе рай
да се издига тя все по-високо,
а ето ви, че плачете, когато
е литнала над облаците в рая!
Зле любите я, щом от скръб сте луди,
защото тя е във блаженство. Знайте,
щастливи са не тез, които дълго
живеят на света, а тез, които
напускат го в предчувствие на радост.
Изтрийте сълзите си, поръсете
със розмарин прекрасното ѝ тяло
и нека — както иска обичаят, —
я отнесем облечена най-скъпо
във храма Божи! Пред такава смърт
природата сълзи обилни лее,
но на плача ѝ разумът се смее!

__КАПУЛЕТИ__

Което бе за обряда венчален
за обред ще послужи погребален —
свирачите ще свирят скръбни химни,

гощавката ще стане тъжен помен,
смехът ще се превърне в горки вопли,
венците ще закичат гробен камък,
наопаки ще се обърне всичко!

__БРАТ ЛОРЕНЦО__

Синьоре, влезте си! И вий, синьора!
Вий, графе, също! Всички сбрани тука
да се приготвят, за да изпроводят
покойната до вечния ѝ дом —
и тъй небето ви обръща гръб,
не го гневете с неразумна скръб!

Излизат всички освен Дойката и Свирачите.

__ПЪРВИ СВИРАЧ__

Май трябва да се вдигаме оттука.

__ДОЙКАТА__

Да, да, вървете си — сами видяхте,
че сватбата завърши злополучно!

Излиза.

__ПЪРВИ СВИРАЧ__

Ами зло е, като нищо не бе получено!

Влиза Пиетро.

__ПИЕТРО__

Свирачи! Хей, свирачи! „Весело сърце“! Ако ми желаете доброто,
изсвирете ми „Весело сърце“!

__ПЪРВИ СВИРАЧ__

Защо „Весело сърце“?

__ПИЕТРО__

Защото всичко в мен пее „Сърцето ми е скръбно!“. О, изсвирете ми
някоя игривичка елегия, да ме развесели!

__ПЪРВИ СВИРАЧ__

Никакви елегии! Сега не е време за музика.

__ПИЕТРО__

Значи, няма да свирите, а?

__ПЪРВИ СВИРАЧ__

Няма.

__ПИЕТРО__

Тогава ще ви дам, което ви се полага.

__ПЪРВИ СВИРАЧ__

Колко?

__ПИЕТРО__

Всичко без остатък, само че не в жълтици, а в ритници. Защото
досега не съм чувал такова невярно свирене!

__ПЪРВИ СВИРАЧ__

Пък аз не съм виждал такова лакейско носовирене!

__ПИЕТРО__

Тогава ще почувстваш лакейския ми нож върху кожата си! Ще те
направя само на четвъртинки и осминки! Ще ти свиря „до-ре-ми“, до-
като ре-внеш: ми-лост!

__ПЪРВИ СВИРАЧ__

Пък аз ще ти изпея такова „сол-си-ла“, че да ти излезе сол-ено, си-
не ла-кейски!

__ВТОРИ СВИРАЧ__

Я си скрий острия нож и измъкни острия си ум! Почвай, да те видим!

__ ПИЕТРО __

Добре! И без нож ще ви направя на тънки резенчета! Дръжте се!

„Когато мъка тягостна и скучна
обхване ни във своя тъжен плен,
едничка музиката среброзвучна...“

Ха сега де! Кой ще каже защо е „среброзвучна“? Защо точно „сребро...“, а не друго? Какво ще кажеш ти, Симон — Котешко черво?

__ ПЪРВИ СВИРАЧ __

Ами че защото звукът на среброто е добър за ухото.

__ ПИЕТРО __

Не е лошо! А ти какво ще кажеш, Хю — Конски косъм?

__ ВТОРИ СВИРАЧ __

„Среброзвучна“, защото звучи зарад среброто.

__ ПИЕТРО __

И това не беше лошо! А ти какво ще кажеш, Джеймс — Кучи вой?

__ ТРЕТИ СВИРАЧ __

Ами не знам какво да кажа.

__ ПИЕТРО __

О, прощай, забравих, че ти си певецът! Добре, ще кажа аз отговора вместо теб. Казва се така, защото някои музиканти, като не получат сребро, да им звучи в джобовите, и тогава мъка тягостна и скучна обхване ги във своя тъжен плен...

„... едничка музиката среброзвучна
повдига им духа опечален!“

Излиза.

__ПЪРВИ МУЗИКАНТ__

Пустият му хитрец, да пукне макар!

__ВТОРИ МУЗИКАНТ__

Зарежи го! Хайде да влезем! Ще изчакаме опечалените и ще си хапнем за Бог да прости!

Излизат.

Пето действие

Първа сцена

Улица в Мантуа.

Влиза Ромео.

__РОМЕО__

Кълна се, ако трябва да се вярва
на блазнеците сънища, на път са
приятни вести. Малкият тиран
на моето сърце е седнал весел,
люлеейки крачка, на своя трон
и чудна лекота цял ден ме носи
на педя от земята! Боже мой,
сънувах, че съм мъртъв — странен сън:
уж мъртъв, а съзнавах го! — и ето,
любимата ми дойде и с целувка
ми вдъхна жива сила и аз станах
и се почувствах като император!
Каква ли сладост крие любовта
в действителност, щом сянката ѝ само
е толкоз сладка!

Влиза Балтазар.

Вести от Верона!
Разказвай, Балтазар! Навярно носиш
писмо от брат Лоренцо? Как е мойта
любима Жулиета? А баща ми?
Жена ми как е? Питам пак, защото,
щом тя добре е, всичко е добре!

__БАЛТАЗАР__

Тогаз кажете, че добре е всичко,
защото вече е добре и тя.
Прекрасната ѝ плът е под земята,
безплътният ѝ дух — във небесата!
Видях, като я вмъкваха с ковчега
в семейната им гробница и бързо
насам препуснах, за да ви го кажа.
Поръчахте ми да ви нося вести —
простете ми, че първата е таз!

__РОМЕО__

Какво говориш?... О, тогава аз,
звезди планети, викам ви на бой!...
Ти знаеш де живея — донеси ми
хартия и перо! И наеми
коне веднага! Тръгваме таз нощ!

__БАЛТАЗАР__

Недейте бърза, господарю мой!
Тоз бледен лик, тоз поглед предвещават
нещастия!

__РОМЕО__

Мълчи! Какво разбираш!
Върви и направи каквото казах!
Не носиш ли писмо от брат Лоренцо?

__БАЛТАЗАР__

Не, господарю.

—РОМЕО—

Нищо. Хайде, тръгвай!
Помпи конете! Аз ще те настигна!
Балтазар излиза.
Таз нощ ще спя до тебе, Жулиета!...
Но как?... Аха!... О, грозен грях, как бърже
ти хрумваш на отчаяната мисъл!
Сега си спомням: нейде тук търгува
един аптекар. Скоро го видях
да сбира билки, целият във дрипи,
с надвесени над хлътнал поглед вежди,
от глад и недоимък заприличал
на страшен скелет; в бедната му лавка,
освен един натъпкан крокодил
и костенурка някаква, и сбирка
от уродливи риби, беше голо:
по лавиците мъдреха се само
кутийки празни, глинени гърненца,
мехури с течности, връвчици гнили,
мухлясали листа от розов цвят,
кесийки семена — и всичко туй
изложено, за да изглежда стока!
Като видях таз бедност, аз си казах:
„Ако е нужна някому отрова,
макар във Мантуа да се наказва
със смърт продажбата ѝ, тук за него
ще се намери нужното!“ Тогава
не мислех, че аз сам ще имам нужда
от тоз нуждаещ се. Май точно тука
му беше лавката. Ах, днес е празник —
затворил е!... Аптекарю! Ехей!

Влиза Аптекарят.

__АПТЕКАРЯТ__

Кой толкова крещи?

__РОМЕО__

Ела, ела!

Личи си, че си беден. Тука има
четирисет дуката*. Срещу тях

[* _Дукат_ — венецианска златна монета от XIII в.,
разпространила се по-късно из цяла Европа.]

продай ми грам отрова, но с толкова
ужасно действие, че мигновено
по всички жили да протича, тъй че
отчаялият се от този живот
да рухне като труп, а от трупа му
духът да излети тъй бързо, както
лети възпламененият барут
от гърлото на топ! Е, дръж и давай!

__АПТЕКАРЯТ__

Каквото искаш, имам; но когото
заловят, че търгува със отрова
във Мантуа, наказват го със смърт!

__РОМЕО__

Тъй беден и окаян, а все пак
не ти се мре, а? Виж се, жалък просяк,
по бузите ти глад е издълбан,
в очите ти оскъдица се гърчи,
презрение привежда ти плещите —
светът ти е враждебен и законът,
от него писан, ти е също враг.
Богат да си той право не ти дава
ти наруши го с ей това тогава!

__АПТЕКАРЯТ__

Не волята ми, а гладът отстъпва.

__РОМЕО__

И аз на него плащам, не на нея.

__АПТЕКАРЯТ__

Капни това в каквато искаш течност,
изпий го и дори да имаш сила
за двайсетина, ще се видиш мъртъв!

__РОМЕО__

А ето и за теб. Това е злато —
отрова за човешките души,
която върши повече убийства
на този скапан от поквара свят,
отколкото сместа, която ти
не бива да продаваш! Аз на теб
продадох ти отрова, а не ти —
на мене, драги!... Сбогом! И дано
се поохраниш!... А пък ти до гроба
на Жулиета ще ме придружиш —
със тебе там, спасителен балсам,
да изцерея бедата си ще знам!

Излизат.

Втора сцена

В килията на Брат Лоренцо.

Влиза Брат Джовани.

__БРАТ ДЖОВАНИ__

Хей, брате францисканецо, къде си?

Влиза Брат Лоренцо.

__БРАТ ЛОРЕНЦО__

Познах те по гласа ти, брат Джовани!
Добре дошъл от Мантуа! Разправяй!
Ромео какво каза? Или носиш
писмо от него? Давай го тогаз!

__БРАТ ДЖОВАНИ__

Отидох да потърся един брат
от ордена ни, за да тръгнем, мислех,
със него. Ала той понеже ходи
по болните в града, така се случи,
че дето го намерих, нея къща,
видя се подозрителна за чума
на стражите по здравето и нас
ни запечатаха и аз не тръгнах
за Мантуа.

__БРАТ ЛОРЕНЦО__

И по кого изпрати
писмото ми?

__БРАТ ДЖОВАНИ__

По никого! На, ей го!
Аз молих, но не се намери никой
да ти го върне, всичките, защото
ги беше страх от болест.

__БРАТ ЛОРЕНЦО__

Зла съдба!
Кълна се в босоногия ни орден,
писмото беше извънредно важно!
От този пропуск могат да последват
нещастия! Върви и донеси ми
един железен лом!

__БРАТ ДЖОВАНИ__

Веднага, братко!

Излиза.

__БРАТ ЛОРЕНЦО__

Във гробницата й ще ида сам.
Остават й три часа сън най-много.
Ще ме кори навярно, че не съм
извикал милия й. Ала нищо!
Отново ще му пиша, а пък нея
ще скрия тук при мен за някой ден.
Горката — живо тяло в гроб студен!

Излиза.

Трета сцена

В гробището, пред гробницата на Капулетите.
Влизат Граф Парис и Пажът, носещ факел и цветя.

__ПАРИС__

Дай факела, момче, и остави ме!
Не, тъй ще ме съгледат. Загаси го
и се просни под оня кипарис
с ухо, опряно о земята. Тука
тя кухня е — копана и дълбана
за хиляди гробове, — тъй че ти
ще чуеш отдалече да кънти
кракът на идещия; и тогава
свирни с уста да ме предупредиш!
Подай цветята! Хайде! Изпълнявай!

__ПАЖЪТ__ (настрани)_

Самичък сред гробовете и в мрак!
Ужасно ме е страх, но няма как!

Отдалечава се.

__ПАРИС__

Невясто моя, цвят прекрасен, който
в предсватбен ден от вихър бе убит,
цветя и сълзи ръся върху твоето
легло от мрамор с навес от гранит.
На нощ със теб не се нарадвах аз —
сега ще те оплаквам в нощен час!
Пажът изсвирва.
Чий крак проклет ми пречи да излея
в последен обред своята скръб по нея?
И с факла? Загърни ме, тъмнина!

Скрива се.

Влизат Ромео и Балтазар, носещ факел, кирка и пр.

__РОМЕО__

Дай кирката и лоста! Туй писмо
върчи го на баща ми утре рано!
Подай ми факлата и запомни:
каквото и да видиш или чуеш,
стой настрани, недей да ми се пречкаш!
Ще вляза в таз обител на смъртта
не само за да зърна във лицето
покойната, но още за да смъкна
от мъртвия ѝ пръст един особен
безценен пръстен, който ми е нужен
за спомен скъп! Така че — да те няма!
И хубаво си знай — ако се върнеш
от любопитство, за да проследиш
какво ще правя, аз ще те накъсам
на късчета и с тях ще утоля
таз пръст, все още алчуща за мърша!
Подбудите ми и часът среднощен

ме правят по-свиреп и кръвожаден
от гладен тигър и от бясна буря!

__БАЛТАЗАР__

Отивам си веднага, господарю!

__РОМЕО__

И тъй ще ми докажеш своята дружба.
Дръж туй от мен! Бъди щастлив! Пътувай!

__БАЛТАЗАР__ (настрани)_

Все пак ще се укрия недалеч.
Съмнява ме със своя вид и реч.

Отдалечава се.

__РОМЕО__

Презряна паст, погълнала без жал
най-сладостното късче на света,
аз гнилата ти челюст ще разчекна
и с още плът ще те натъпча силом!

Отваря гробницата.

__ПАРИС__ (настрани)_

Това е наглият Монтеки, който
уби Тибалт и със това докара
смъртта на моята невеста! Ей го,
сега дошъл е, за да поругае
телата им за своя скверна цел!
Но аз ще го изоблича и хвана!...
Кощунството си прекрати веднага,
изгнанико! Тъй значи, твойта мъст
преследва своите жертви и във гроба?
Задържам те! Готви се да умреш!

__РОМЕО__

Готов съм вече и затуй съм тук.
Младежо смел, недей да предизвикваш
отчаяния! Бягай! Остави ме!
Побой се от безброй мъртъвци
наоколо ни! Моля ти се, момко,
не ме вбесявай и недей въвлича
нов грях върху главата ми! Върви си!
Аз повече от себе си те любя,
щом себе си — не тебе — ще погубя!
Върви си и повтаряй всеки ден,
че бил си от безумец пощаден!

__ПАРИС__

Не ща да слушам твоите молби!
Задържам те като престъпник! Стой!

__РОМЕО__

Тогава защитавай се, хлапе!

Сражават се.

__ПАЖЪТ__

Сражават се! Ще викна караула!

Излиза.

Граф Парис пада.

__ПАРИС__

Умирам! Имай милост, положи ме
във гробницата, редом с Жулиета!

Умира.

__РОМЕО__

Ще го направя. Но да видя кой е.

Меркуциовият роднина, Парис?
Какво ми беше казал Балтазар,
когато яздехме, а аз във свойто
объркване дори не го дочух?
Че Парис трябвало да се венчае
за Жулиета? Тъй ли ми го каза
или сънувал съм? Или сега
въобразявам си, че съм го чул,
понеже бедният я спомена?
Подай ръка, ти, вписан редом с мене
във страницата черна на съдбата!
О, аз ще те положа в дивна крипта!
Каква ти крипта! Във прозирен купол,
защото Жулиета спи под него
и нейното присъствие излъчва
сияния такива, че превръща
и гроба мрачен в празничен чертог!
Мъртвецо, спи, от друг мъртвец погребан!
Полага тялото на Парис в гробницата.
Говорят, че умиращите често
изпитвали необяснима радост.
Болногледачите наричат туй
„предсмъртна мълния“. Но не, това е
не мълния, а радостна заря!
О, моя обич! О, любима моя!
Смъртта, на твоя дъх меда изпила,
все пак се е оказала без сила
пред хубостта ти и не е могла
да те превземе! Стягът на живота
пламти по твоите устни и страни!
По тях врагът не е развял все още
студеното си пепеляво знаме!
А ето те и теб, Тибалт, във твоя
ръждив от кръв саван! Каква услуга
бих могъл да ти сторя освен тази,
с ръката, тебе хвърлила във мрак,

да хвърля в мрака, който бе твой враг?
Прости ми, братовчеде! Жулиета,
защо тъй дивна си? Нима да вярвам,
че оня костелив старик с косата
държи те жива тук, за да му бъдеш
любовница? От страх, че е така,
аз ще остана в мрачния му замък
завинаги със теб и твойта свита
от червеи! Да, този кът избирам
за вечния си отдых! Тука аз
от морното си тяло ще отхвърля
ярема на злокобните звезди!
Очи, за сетен път я погледнете!
Ръце, за сетен път я прегърнете!
Вий, двери на дъха, във нежност свята
скрепете на целувката с печата
безсрочната спогодба между мене
и вечно алчната за плячка смърт!
Водачо мой горчив, кормчио гаден,
насочвай към зъбатите скали
съсипаната ми от бури лодка!
За теб, Любов!
Пие.

О, честни аптекарю,
лекарствата ти действат, както трябва!
Целувайки, умирам!

Пада.
Влиза Брат Лоренцо с фенер, лост и кирка в ръце.

__БРАТ ЛОРЕНЦО__
Закрилай ме, свети Франциск! Лош знак:
сто пъти се препънах в тоя мрак!
Хей, кой си ти?

__БАЛТАЗАР__

Човек във плът и кръв,
и ваш приятел, отче!

__БРАТ ЛОРЕНЦО__

Бог със теб!

Кажи, каква е тази факла там,
която дава светлина ненужна
на червеи и черепи безоки?
Изглежда да мъждука вътре в склепа
на Капулетите?

__БАЛТАЗАР__

Да, точно в него.

И в него е и моят господар
и ваш приятел!

__БРАТ ЛОРЕНЦО__

Кой е той?

__БАЛТАЗАР__

Ромео!

__БРАТ ЛОРЕНЦО__

Отдавна ли е долу?

__БАЛТАЗАР__

От най-малко
полвина час!

__БРАТ ЛОРЕНЦО__

Тогава тръгвай с мен!

__БАЛТАЗАР__

Не смея! Господарят ми не знае,
че аз съм още тука. Той ми каза,
че щял да ме убие, ако видел,

че съм останал да го наблюдавам!

__БРАТ ЛОРЕНЦО__

Стой тук тогава! Аз ще вляза сам!
Боя се, че е станала беда!

__БАЛТАЗАР__

Когато спях ей там, под кипариса,
видях насън, че моят господар
се сби със някого пред тоя вход
и го уби.

__БРАТ ЛОРЕНЦО__

Ромео? Боже мой!

Какви са тез петна по стъпалата
на този мавзолей? И тези шпаги,
обагрени от кръв, тъй не на място
в туй място, отредено на мира?
Влиза в гробницата.
Ромео! Блед! А този? Парис! В кърви!
О, небеса, каква прокоба черна
виновна е за тази двойна гибел?
Девојката помръдна!

Жулиета се събужда.

__ЖУЛИЕТА__

О, благи отче! Де е моят мъж?
Аз спомням си где трябваше да бъда.
И ето ме. Ала Ромео где е?

__БРАТ ЛОРЕНЦО__

Ела! Дочувам шум! Ела, девојко!
Вън, вън от туй гнездо на смърт, зараза
и неестествен сън! По-висша власт,
която ний не можем да оспорим,

разбърка замислите ни! Ела!
Съпругът ти почива бездиханен
до твойта гръд. И Парис е мъртвец.
Ела, ела! Ще ти намеря място
в обител на смирени монахини!
Недей разпитва! Стражата е близко!
Ела! Жулиета! Трябва да вървим!

__ЖУЛИЕТА__

Върви самичък! Аз оставам тук!
Брат Лоренцо излиза.
Какво е туй в ръката му? Отрова?
Защо избърза с нея, мой любими?
Какъв си лош — изпил до капка всичко!
А аз какво да правя? Ще целуна
тез твои устни — капчица отрова
по тях ще има! Те ще ме приспят
със своята целувка!
Целува го.

Още топли!

__НАЧАЛНИК НА СТРАЖАТА__ (отвън)

Води, момче! Къде са?

__ЖУЛИЕТА__

Пристигат вече. Трябва да побързам!
Благословен кинжал!
Измъква кинжала на Ромео.

Влез леко тука,
във ножницата си, и дай ми смърт!

Пробожда се и пада.
Влизат Пажът и стражата.

__ПАЖЪТ__

Тук беше! Дето факлата гори!

НАЧАЛНИК НА СТРАЖАТА

Таз локва е от кръв! Да се претърси
веднага гробището! Който бъде
открит във него, да се задържи!
Неколцина Стражи излизат.
Ужасно зрелище! Трупът на графа!
Жулиета — още топла и кървяща,
убита току-що, макар да беше
погребана преди два дни!... Ти бързай,
извикай княза! Ти върви, буди
роднините им! Нека дойдат всички —
Монтеки, Капулети! А пък вие
претърсвайте!
Излизат още неколцина Стражи.
Ний виждаме ги где лежат, но где
лежи причината, за да лежат —
туй нужно е да видим най-подробно!

Влизат неколцина Стражи, водещи Балтазар.

__ВТОРИ СТРАЖ__

Слугата на Ромео заловихме!
Във гробището беше! Ето там!

__НАЧАЛНИК НА СТРАЖАТА__

Задръжете го, додето дойде князът!

Влиза Брат Лоренцо, следван от Страж.

__ТРЕТИ СТРАЖ__

Един монах — трепери и въздиша!
Открихме го да иде откъм вас
със този лост и кирка във ръка!

__НАЧАЛНИК НА СТРАЖАТА__

Съмнителен е. Да се задържи!

Влиза Князът със свитата си.

__КНЯЗЪТ__

Каква беда, събудена тъй рано,
събуди ни от утринния сън?

Влизат Капулети и Синьора Капулети.

__КАПУЛЕТИ__

Какво е станало, та всички тичат
и викат из града? Какво крещят?

__СИНЬОРА КАПУЛЕТИ__

Едни: „Ромео!“, други: „Жулиета!“,
а трети: „Парис!“ И се стичат вкупом
към нашта гробница.

__КНЯЗЪТ__

Отново питам:
каква ужасна вест слуха ни плаши?

__НАЧАЛНИК НА СТРАЖАТА__

Владетелю, тоз труп е на граф Парис.
А този — на Ромео. Там лежи
покойната Жулиета, още топла
и с нож в гърдта!

__КНЯЗЪТ__

Да се открие кой е
извършил туй чудовищно злодеяство!

__НАЧАЛНИК НА СТРАЖАТА__

Открихме тука тоз монах и този
служител на покойния Ромео,

със сечива в ръцете, със които
отваряли са гробницата, явно!

__КАПУЛЕТИ__

О, небеса! О, гледай, гледай, жено,
от чедото ни още блика кръв!
О, тоз кинжал объркал е дома си —
напуснал ножницата на Монтеки
той влязъл е в гръдта на дъщеря ни!

__СИНЬОРА КАПУЛЕТИ__

О, тази гледка е камбанен звън,
подканващ старата ми плът към гроба!

Влизат Монтеки и други.

__КНЯЗЪТ__

Ела, Монтеки! Рано си се вдигнал,
да видиш своя син по-рано легнал!

__МОНТЕКИ__

Жена ми, княже, тази нощ почина
от мъка по изгнаното ни чадо.
Какво ми готви още злата орис?

__КНЯЗЪТ__

Виж там и сам ще разбереш какво!

__МОНТЕКИ__

О, синко невъзпитан! Да избързаш
и влезеш пред родителя си в гроба!

__КНЯЗЪТ__

За кратко сдръжете горестния вопъл,
додето изясним на този ужас
причината, развитието, края!

След туй във мъката ще ви предвождам
дори и до смъртта. Но дотогава
носете своята болка търпеливо!
Заподозрените да се явят!

__БРАТ ЛОРЕНЦО__

От тях съм аз най-главният: най-малко
способен за туй дело, но най-много
от уликите сочен за виновен.
Защитник-обвинител, тук заставам
пред вас да се виня и оправдавам!

__КНЯЗЪТ__

Тогава говори, каквото знаеш!

__БРАТ ЛОРЕНЦО__

Ще бъда кратък, тъй като е кратък
за дълги речи моят жизнен срок.
Ромео — този тук — бе мъж на тази
девойка — Жулиета, а пък тя
бе негова жена. Аз сам венчах ги,
ала денят на тайната им сватба
бе ден и за Тибалтовата гибел,
която прати младия съпруг
в изгнание. По него Жулиета
бе скръбна — не по своя братовчед;
а вий, за да отмахнете скръбта й,
я обещахте и насила щяхте
да я омъжите за графа Парис.
Нещастницата! С ужас във очите
при мен дотича тя и ме закле
да я спася от този втори брак,
заплашвайки ме, че в противен случай
ще се убие в моята килия.
Тогава аз — от опита си воден —
й дадох приспивателна настойка

и тя подейства, както и очаквах,
придавайки ѝ външен вид на мъртва.
В туй време аз написах на Ромео
да дойде тука, за да я измъкнем
от временния гроб — сега, в таз нощ,
когато силата на мойта смес
бе длъжна да престане. Но монахът,
когото бях изпратил към Ромео,
бе задържан случайно и ми върна
писмото едва снощи. Нямах как
и във часа, когато Жулиета
би трябвало да се събуди, аз
дойдох да я измъкна сам от склепа
на нейните деди, като си мислех
да я укрия в своята килия
и да извикам втори път Ромео
да си я вземе. Но когато дойдох —
минути преди времето, — видях
граф Парис и Ромео бездиханни.
Жулиета се пробуди в този миг
и, молейки я да се примири
със волята Господня, аз опитах
да я измъкна вън, но шум от стража
изплаши ме, а тя не пожела
да ме последва — и с отчаян жест
посегнала е — явно — върху своя
тъй млад живот! Това е моят разказ.
За брака таен дойката ѝ знае.
И ако вий намерите, че има
за случилото се вина във мен,
приложили закона си най-строго,
скъсете, моля, с някой ден и два
тоз стар живот, на път и без това!

__КНЯЗЪТ__

Ний знаем те за праведен човек.

Да чуем и слугата на Ромео!

__БАЛТАЗАР__

Аз съобщих на своя господар
вестта за Жулиетината смърт.
Препуснахме от Мантуа дотука
и тук, пред гробницата, той ми даде
това писмо от него за баща му
и ме заплаши, че ще ме убие,
ако не го оставя сам във гроба.

__КНЯЗЪТ__

Подай това писмо! Ще го прегледам.
Къде е пажът на граф Парис, който
е викнал стражата?... Момче, кажи ни
какво е дирил твоят господар
из тези места?

__ПАЖЪТ__

Той носеше цветя
на мъртвата. Отпрати ме встрани,
ала един със факла се опита
да влезе в гробницата. Господарят
измъкна шпагата си срещу него,
а аз побягнах да извикам помощ.

__КНЯЗЪТ__

С писмото си Ромео потвърждава
словата на монаха. Той разказва
за тяхната любов и за това
как той, узнал за нейната кончина,
от беден аптекар отрова купил
и с нея тук дошъл, за да умре
под този свод до своята Жулиета.
Къде са тези кръвни врагове?
Монтеки? Капулети? Вижте как

наказана бе вашата вражда:
чрез любовта небето умъртви
едничките ви радости! Уви,
и аз, задето гледал бях през пръсти
на крамолите ви, загубих двама
от своите близки. Да, платихме всички.

__КАПУЛЕТИ__

Ръката си ми дай, Монтеки, братко!
Едничка нея аз ти искам в откуп
за своята Жулиета!

__МОНТЕКИ__

Не, ще имаш
по-щедър дар. На нея аз ще вдигна
прекрасен паметник от чисто злато,
тъй дивен, че Верона, докогато
се казва тъй, ликът ѝ ще блести,
най-пръв от всички градски красоти!

__КАПУЛЕТИ__

А аз Ромео в злато ще излея,
та той навеки да стои до нея
и да се помнят две дечица мили,
враждите на бащите си платили!

__КНЯЗЪТ__

На съд печален тръгвайте след мен!
На дрызгите ви дойде мирен край,
но в облаци е идващият ден,
защото досега светът не знай
любов по-чиста и съдба по-клета
от тези на Ромео и Жулиета!

Излизат.

